

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΑΛΚΘΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, 15 Μαρτίου 1871.

|| ΕΤΟΣ Γ'. — ΦΥΛΑ. ΚΑ'.

ΜΙΡΑΒΩ.

ΥΠΟ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΩ.

(Συνέχεια. — ἴδε Φ.λλ. ΚΒ'.)

Τὴν 22 Ἰουλίου 1789 ὁ βασιλεὺς προσέφερεν εἰς τὴν Συνέλευσιν τὰ χρυσὰ αὐτοῦ σκευὴ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους· ἡ δεξιὰ πλευρὰ ἐκινήθη εἰς θαυμαστὸν ἔκστασιν καὶ δάκρυα. «Ἐγὼ ἐφώνησεν ὁ Μιραβώ, δὲν συγκινοῦμαι εὐκόλως ἐκ τῶν φαργετιασθῶν σκευῶν τῶν ἰσχυρῶν.»

Τὰ περιφρονητικὰ σχήματά του, ὁ γέλωσ του, ἦτο ἄραιόν τι, ἡ ὀργὴ του ὑψηλόν.

Ὅποταν ἐπετύγχανέ τις ἐπὶ τὸν παροργιστήν, ὅποταν αἰφνιδίως ἐβύθιζον εἰς τὰ πλευρά του ἐν ἐξείκων τῶν βελῶν τῶν ὀξέων, ἄτινα ἐξοργί-

ζοῦσι τὸν ρήτορα καὶ τὸν ταῦρον, ἐν ταῦτο ἐγένετο, ἐν μέσῳ τῆς αγορᾶσεως, κατέλειπε τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν του σιωπῆσαν· μικρὸν ἐπαρτίσαστο, ἐν ἡ ὄβλος τῶν συλλογημάτων, οὗς εἶχεν οἰκοδομητὴ κατέρρεε δι' ἑλληνικὴν γλῶσσαν. ἐγκατέλειπε τὸ ζήτημα γυμνόν καὶ ἐκυλίετο κεκυφώς ἐπὶ τοῦ παραπτώματος. Τότε οὐαὶ τῷ διακόψαντι οὐαὶ τῷ τανρ μάχῳ τῷ τὸν ταῦρον παροργίσαντι. Ὁ Μιραβώ ἐπίπτε κατ' αὐτοῦ, ἐδάκτυεν ἀπὸ τῆς κοιτίας, ἀνύψ. εἰς τὸν σαρκαὶ κατεπάτει ὑπὸ τοῦσ πιδας του· ἐφραγε καὶ ἐπανήρχετο ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἐσοπάνιζε καὶ τὸν ἐτίλλε. Ἠροπάζε διὰ τοῦ λόγου ὀλόκληρον τὸν ἀντίπαλόν του, οἰσοδήποτε καὶ ἂν ἦτο, μικρὸς ἢ μέγας, κακὸς ἢ ἀτήμαντος, πηλὸς ἢ κίνος· εἰσέρχετο εἰς τὸν βίον του ἅπαντα, τὸν χαρακτήρα του, τὴν φιλοδοξίαν του, τὰ ἐλαττώματά του, εἰς τὰ γελοῖα του βίου του, οὐδενὸν παρέλειπε οὐδενὸς ἐφείδετο, ἢ ἐλλείπετο. Κατεκρομάτιζε τὸν ἐχθρόν του ἀπειπιστικῶς ἐπὶ τοῦ βήματος,

ἐπροξένοι τρόμον καὶ γέλωτα. Πᾶσα λέξις ἦτο κτύπημα πᾶσα φράσις βέλος. Εἶχε τὴν μακρίαν ἐν τῇ καρδίᾳ, τρομερὸν τοῦτο καὶ σφοδρὸν, ἔκλειεν ἐν ἐκρυτῷ τὴν ὀργὴν τῆς λαοκτονίας. Μέγας καὶ ἰσχυρὸς ῥήτωρ, ὠραίος πρὸ πάντων ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ! Τότε ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις τίνι τρόπῳ ἀπεδίωκε μακρὰν τὰ νέφη τῆς συζητήσεως, καὶ διὰ μιᾶς τρικυμιώδους πνοῆς ἐσάλειεν ὅλας τὰς κεφαλὰς τῆς Συνελεύσεως! Πράγμα παράδοξον! Ἐπιχειρήματα ἀνεύρισκε μόνον ἐν τῇ παραφορᾷ ἢ σφοδρότερα αὐτοῦ ὀργῇ, ἀντὶ νὰ καταστρέφῃ τὴν εὐγλωττίαν του διὰ τῶν κλονισμῶν, οὓς ἐπέφεραν, ἐχάραττεν αὐτῷ ἀνωτέρων τινα λογικὴν καὶ ἀνεύρισκεν ἐπιχειρήματα ἐν τῇ μακρίᾳ ὡς ἄλλοι ἐν ταῖς μεταφοραῖς. Εἴτε ὁ σαρκασμὸς ἐκπίπτων τῶν ὑξέων αὐτοῦ ὀδόντων ἐπροξένοι ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ ἄκρου μετώπου τοῦ Ροβεσπιέρη, (τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος δύο ἔτη βραδύτερον θὰ μεταχειρίζετο τὰς κεφαλὰς, ὡς ὁ Φωκίω τὸν λόγους,) εἴτε ἀνεμάσσει μετὰ λύσσης τὰ ἰνώδη διλήματα τοῦ ἀββᾶ Μωρῦ καὶ τ' ἀπέπτυσεν κατὰ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, στρεβλὰ, ἐσχισμένα, ἐξηθρωμένα, κατὰ τὸ ἡμισυ καταβεβρωμένα καὶ κεκαλυμμένα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς ὀργῆς του, εἴτε ἐβύθιζε τοὺς ὄνυχας τοῦ συλλογισμοῦ του ἐν τῇ ἀπαλῇ καὶ ἀτόνῳ φράσει τοῦ δικηγόρου Ταργέτ, ἦτο μέγας, καὶ μεγαλοπρεπῆς περιεβάλλετο ὑπὸ τινος τρομερᾶς μεγαλειότητος, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτάραττον τὰ μάλλον φρενήρη ἄλλατά του. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἔλεγον· «Ὅστις δὲν εἶδε τὸν Μιραβῶ παρωρωγιμένον, δὲν εἶδε τὸν Μιραβῶ. Ἐν τῇ ὀργῇ ἐξέλεισσετο ἅπαντα ἢ λαμπρότης τοῦ πνεύματός του. Ἡ ὀργὴ ἤρμοζεν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνδρα, ὡς ἡ τρικυμία εἰς τὸν ὠκεανόν.

Ἀκουσίως εἰς τὰ ἐκτεθέντα παρ' ἡμῶν πρὸς πράστασιν τῆς ὑπερφυσικῆς εὐγλωττίας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἐξωγράφησαν αὐτὸν διὰ τῆς συγχύσεως τῶν μορφῶν. Ὁ Μιραβῶ τῶντι δὲν ἦτο μόνον ὁ ταῦρος, ὁ λέων, ἡ ἡ τίγρις, ἡ ὁ ἀλιπτήρ, ἡ ὁ τοξότης, ἡ ὁ ἀετὸς, ἡ ὁ ταῦς ἢ ὁ βορρᾶς, ἡ ὁ ὠκεανός, ἦτο σειρὰ τις ἀτελεύτητος ἐξαισιῶν μεταμορφώσεων συγχρόνως πρὸς τὰ μένων.

Οἱ λόγοι αὐτοῦ σήμερον εἰσὶ νεκρὸν γράμμα δι' ἐκείνον, ὅστις εἶδε καὶ ἤκουσεν αὐτόν. Πᾶν ὅ,τι ἦτο προβολή, ἐξοχή, χρώμα, ἀναπνοή, κίνησις, ζωὴ καὶ ψυχὴ ἠρπύσθη. Τὸ πᾶν ἐν ταῖς ὠραῖαις ἐκείναις; δημηγορίαις καὶ τῶν ἐκτάδων κα-

τὰ γῆς. Ποῦ ἢ πνοῇ, ἥτις ἐστροβίλιζε τὰς ιδέας του ὡς ὁ λαίλαψ τὰ φύλλα; Ἰδοὺ αἱ λέξεις, ἀλλὰ ποῦ τὸ σχῆμα; Ἰδοὺ ἡ φωνή, ποῦ ὁ τόνος; Ἰδοὺ ὁ λόγος, ποῦ τὸ βλέμμα; Ἰδοὺ ἡ ἀγόρευσις; ποῦ τὸ σκηνικόν; διότι ἐν παντὶ ῥήτορι ὑπάρχει τὸ συλλογιστικόν καὶ τὸ σκηνικόν τὸ συλλογιστικόν μένει, τὸ σκηνικόν ἀπέχεται μετὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ταλμὰ (1) ἀπέθανεν ὀλόκληρος, ὁ Μιραβῶ κατὰ τὸ ἡμισυ.

Ἐν τῇ Συντακτικῇ συνελεύσει ὑπεκρύπτετο τι, ὃ κατέπληττε τοὺς προσεκτικούς παρατηρητάς. — Ἡ Συμβατικὴ. Εἰς τὸν σπουδάσαντα τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶναι καταφανές, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1789 ἡ Συμβατικὴ ὑπῆρχεν ἐν τῇ Συντακτικῇ, ἐν καταστάσει ἐμβρύου, ἐν καταστάσει σχεδιαγράμματος. Τοῦτο ἦτο τι ἀόρατον ἔτι εἰς τὸν ὄχλον καὶ τρομερὸν τῷ δυναμένῳ νὰ τὸ διακινή, μηδενικὸν ἀναμφιβόλως, λεπτὸς χρωματισμὸς βελούτος; τοῦ γενικοῦ, χαλαρὰ τις φωνὴ ἐν τῇ ὀρχήστρῳ, ἐποπὴ δὲ δυσταμονικὴ ἐν ἐνὶ χορῷ ἐλπίδων καὶ φαντασιοπληξιών, λεπτομέρεια παρουσιάζουσα ἀσυμφωνίαν πρὸς τὴν ὅλην περιγραφήν, στόματά τινα τονίζοντα μείζον λέξεις τινὰς, ὁμαῖς ἀφανῆς ἐν γωνίᾳ σκοτεινῇ. *Τράκοντα γωναί*, οὐδὲν πλέον, αἵ τινες εἶτα διεκλαδίσθησαν εἰς Γιρονδίνους, Πεδινοὺς καὶ Ὀρεινοὺς. Τὸ 93 ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο μελανὸν σημεῖον ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ τοῦ 89. Τὸ πᾶν ἦτο ἤδη ἐν τῷ μελανῷ σημείῳ, ἡ 21 Ἰανουαρίου, ἡ 31 Μαΐου ἡ 9 Θερμυδώρου, αἰμοχαρῆς τριλογία: Βουζότ, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ καταβροχθίσῃ Ἀουδοβικὸν τὸν 127, Ροβεσπιέρη, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ καταβροχθίσῃ τὸν Βουζότ· Βαδιᾶ, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ καταβροχθίσῃ τὸν Ροβεσπιέρη· ἀπαίσιαι τριάς. Ἐν ταῖς ἀνθρώποις τούτοις ὁ Ἐρβραχὸ καὶ ὁ Πουτραίνκ π. χ. οἱ μετριοφρονέστεροι καὶ ἀφανεστεροὶ παραδόξως ἐμειδιῶν κατὰ τὰς συζητήσεις, δεικνύοντες, ὅτι ἐφύλαττον διὰ τὸ μέλλον ιδέαν, ἣν δὲν ἐξέφραζον. Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὁ ἱστορικὸς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μικροσκοπίον, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν σχηματισμὸν μιᾶς Συνελεύσεως ἐν τῇ κοιλιᾷ ἐτέρας Συνελεύσεως. Τοῦτο εἶναι εἶδος κυρφορίας συμβαιούσης συχνάκις ἐν τῇ ἱστορίᾳ, καὶ ἥτις καθ' ἡμᾶς διέλαθε. Ἐν τῇ παρουσίᾳ περιπίπτει δὲν ἦτο ἀσήμενον γεγονός; ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ

(1) Περίφημος Γάλλος ἀποκρίτης γεννηθεὶς ἐν Παρισίῳ τῷ 1763 καὶ ἀποκρίων τῷ 1826.

νομοθετικοῦ σώματος αὐτῆ ἢ μυστηριώδους ὑπερσέλιου, ἥτις ἐνέκλειε τὴν λαμπερότητα διὰ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας. Ἐμελλε νὰ ἔχῃ τετραπῶδες σχῆμα τὸ ἐμβρυον τῆς Συμβατικῆς ἐν τῇ κοιλιᾷ τῆς Συντακτικῆς. Ὡν γυπὸς φερόμενον ὑπὸ αὐτοῦ!

Ἐκτοτε ἀνεπτυγμένοι τινες νόες ἐν τῇ Συντακτικῇ ἐξεπλήττοντο ἐκ τῆς περιουσίας αὐτῶν τῶν ἀδιαχωρίστων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐφάνοντο ἐπιφυλασσόμενοι δι' ἐτέραν ἐποχὴν ἢ σθάνοντο, ὅτι ἐν ταῖς στήθεσιν αὐτῶν ἐκρύπτοντο λαίλαπες, καὶ μόλις ἐνόησε ἐξήρχοντο πνοαὶ τινες ἠρώτων ἀλλήλους, ἀν ὁ ἀνεμος αὐτὸς ἤθελε πνεύσει ἡμέραν τινα τί ἤθελον γίνεαι ὅλα αὐτὰ τὰ οὐσιώδη διὰ τὸν πολιτισμὸν πράγματα, ἄτινα τὸ 89 δὲν εἶχεν ἐριζώσει. Ὁ Rabot-Saint-Etienne, ὅστις ἐπίστευε καὶ τρανῆ τῇ φωνῇ διεκήρυττεν, ὅτι ἡ ἐπανάστασις ἐτελείωσεν, ὡσφραίνεται μετὰ τινος ἀνησυχίας τοῦ Ροβεσπιέρου, ὅστις ἐνόμιζεν καὶ χαμηλῆ τῇ φωνῇ ἔλεγε ὅτι δὲν ἤρχιτε. Οἱ παρόντες καταστρῶφεις τῆς μοναρχίας ἔτρεμον πρὸ τῶν μελλόντων καταστροφῶν τῆς κοινωνίας. Οὗτοι, ὡς πάντες αἱ ἐκ τῶν προτέρων γνωρίζοντες τὸ μέλλον αὐτῶν, ἦσαν ἀγέρωχοι, στρυφνοὶ καὶ ἀλαχόνες; ὁ ἔσχατος αὐτῶν παρεγκλίωσεν ὑπερποτικῶς τοὺς ἐξέχοντας ἐν τῇ συνελεύσει. Οἱ μηδαμινότεροι καὶ ἀφανέστεροι κατὰ τὰς διαθέσεις καὶ φαντασίας τῶν διεκόπτων αὐθαδῶς τοὺς σπουδαιοτέρους; ῥήτορας, οὐδεὶς δ' ἐτόλμα ν' ἀπαντήσῃ αὐτοῖς, ἐπειδὴ πάντες ἐγνωρίζον ὅτι εἰς τὸ μέλλον ἐμελλον νὰ παραστήσῃσι δράμα τι.

Κατὰ τινα τῶν στιγμῶν αὐτῶν, καθ' ἃς ἡ μέλλουσα Συνέλευσις κατεφόσει τὴν ὑπάρχουσαν, ἡ ἐξαιρετικὴ δύναμις τοῦ Μιραβῶ μεγαλοπρεπῶς ἐξεδηλώθη. Ἐν τῇ συναισθήσει τῆς παντοδυναμίας του καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι μέγα τι ἔπραττε, ἐφώνησε πρὸς τὴν ἀπαίσιον ἐκείνην ὁμάδα, τὴν διακόπτουσαν τὸν λόγον τῆς Συντακτικῆς. «*Σιωπὴ αἱ τράκοντα γωναί!*» καὶ ἡ Συμβατικὴ ἐσιώπησε.

Τὸ σπῆλαιον αὐτὸ τοῦ Αἰόλου ἐναπέμεινε σιωπηλὸν ἐνόσω ὁ Μιραβῶ εἶχε τὸν πῶδα ἐπὶ τῆς ὀπῆς.

Ἄμα ὡς ὁ Μιραβῶ ἐτελεύτησε ὅλα αἰύττεροβουλίαι ἤρχισαν νὰ εἰσβάλλωσι.

Ἐπινακλυθάνομεν λέγοντες, ὅτι πιστεύομεν, ὅτι ὁ Μιραβῶ ἀπέθανεν ἐν ἐπικαίρῳ. Φανερὸν ὅτι ἐπὶ τινα χρόνον κατέστειλεν ὑπὸ τὸ βῆρος του

ὅλας τὰς διεστηκῆς δυνάμεις, ὧν ἦτο προωρισμένος νὰ περάσῃ τὴν καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε, αὐταὶ ὅμως συμπονούμεναι ὑπὸ τῆς πίεσεως ταχέως ἢ βραδέως, καθ' ἡμᾶς, ἤθελον ἐκρυγῆ ἐκ τινος διεξόδου εἰς ἐπικύστασιν ἥτις ἐμελλε νὰ ῥίψῃ τὸν Μιραβῶ μακρὸν ὅσον γίγας καὶ ἀν ἦτο.

Συμπέρασμα.

Ἐκ ἀνακεραλαιώσωμεν ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ τοῦ Μιραβῶ, θὰ εἴπωμεν ὁ Μιραβῶ δὲν εἶναι ἄνθρωπος, δὲν εἶναι λαός, εἶναι γεγονός ὁμιλοῦν.

Γεγονὸς ἀπειρομέγεθες! Ἡ πτώσις τοῦ μοναρχικοῦ συστήματος ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐπὶ τοῦ Μιραβῶ, οὔτε ἡ μοναρχία, οὔτε ἡ δημοκρατία ἦταν δυνατά. Ἡ μοναρχία, τὸν ἀπέκλειε διὰ τῆς ἱεραρχίας, ἡ δημοκρατία διὰ τῆς ἰσοπεδώσεως. Ὁ Μιραβῶ ἦτο διαβάτης προπαρασκευαστικῆς ἐποχῆς. Ὅπως ἀναπτύξῃ εὐκόλως τὰς πτέρυγας αὐτοῦ εἶχεν ἀνάγκη τῆς ἐδικῆς; ἐκείνης κοινωνικῆς ἀτμοσφαιρας, ἥτις ὁπόταν ὑπάρχει οὐδὲν στερεῶν καὶ ἐριζώμενον ἐν τῷ ἐδάφει ἀντέχει, καὶ καθ' ἣν πᾶν κώλυμα πρὸς πτῆσιν τῶν θεωριῶν ἀποκρούεται εὐκόλως, καθ' ἣν αἱ ἀρχαί, αἵ τινες θὰ γίνωσι τὸ στερεῶν θεμέλιον τῆς μελλούσης κοινωνίας εἰσὶν ἐτι ρευσταί, ἀνευ ἐντελοῦς σχηματισμοῦ καὶ ὑποστάσεως, μέχρις οὗ περιδινόμεναι φέρδον μίγδην ὡς ἐν στροβίλῳ ἐπέλαθη ἡ στιγμὴ νὰ ἐπιπέσωσι καὶ κρυσταλλωθῶσι. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν πᾶς κείμενος θεσμὸς εἶχε γωνίας, ἐφ' ὧν τὸ πνεῦμα τοῦ Μιραβῶ ἔθραυεν ἴσως τὰς πτέρυγας του.

Ὁ Μιραβῶ ἠνόησε κατὰ βῆθος τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀφικόμενος εἰς τὰς Γενικὰς συνελεύσεις τῶν τάξεων παρατήρησεν ἐπὶ πολὺ ἐν σιωπῇ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Συνελεύσεως τὴν τόσον γραφικὴν τότε θέσιν τῆς ὁμάδος τῶν φαρτῶν. Ἐμάντευσε τὸ ἀνεπαρκές τοῦ Mounier, τοῦ Malouet καὶ τοῦ Rabaut-Saint-Etienne, ἔκρινε ψυχρῶς τὸ πάθος τοῦ Chapelier, τὴν μικρόνοιαν τοῦ Πετίου, τὴν κακὴν γραμματικὴν ἔμφασιν τοῦ Volney, τὸν ἀββᾶ Maury, τὸν Desprémesnil καὶ τὸν Ἀδριανὸν Duport, ὡσαύτως τὸν Ρολάνδ, τὸ μηδενικὸν αὐτὸ, οὗ ἡ γυνὴ ἦτο ὁ ἀριθμὸς, τὸν Γρηγόριον τὸν πολιτικὸν ὑπονοβᾶτιν. Εἶδε παρρηθῆς τὸ βῆθος τοῦ Sieyès, ὅσῳ καὶ αἱ ἦτο ἀδιαχώρητον, ἐμέθυσε διὰ τῶν ἰδεῶν του τὸν Κάμιλλον Δερμουλίνε οὗ ἡ κεφαλή δὲν ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρὰ διὰ

τάς φέρη, ἐδάκκνε τὸν Δαντὸν. Οὐδὲν δ' ἀ-
 πειραθῆναι ἀποπλανήσῃ τὸν Guillermy, τὸν
 Lautrec καὶ τὸν Cazales εἰς ἡ χαρκατέρων
 ἀδικλήτων ἐν ταῖς ἐπανατάξεσι. Πρὸς τούτοις
 πλήρη; θάρρους καὶ μηδουόμενος τὸν ἄνθρωπον
 τῆς σήμερον, ὅπερ σπάνιον, οὕτε τῆς αὔριον,
 ὅπερ σπανιώτερον, καθ' ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ
 ἐρήνη τολαπρὸς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς. Προσέβαλ-
 λε κατὰ διαδοχὴν τὸν Maureou καὶ Terray,
 τὸν Gallonne καὶ τὸν Νέκερ. Ἐπληρίσκει τὸν
 δοῦκα τοῦ Ὀρλεαν, τὸν ἤγγισε καὶ τὸν ἐγ-
 κατέλεψεν ἀμέσως. Ἐθέσπει κατὰ μέτωπον τὸν
 Ροβεσπιέρο καὶ τὸν Μαρξτ ἐκ τοῦ πλαγίου.

Κατ' ἐπανάληψιν ἐρυλακίσθη ἐν τῇ νήσῳ,
 Rhé, ἐν τῷ φρουρίῳ Ἴρ καὶ ἐν τῷ φρουρίῳ
 Ζυῦ καὶ ἐν τῷ ὄχυρῳ πύργῳ τῶν Vincennes.
 Ἐξεδικίθη ὁμοῦ κατόπιν δι' ὅλας αὐτὰς τὰς
 φυλακίσεις εἰς τὴν Βαστίλλην.

Ἐν τῇ φυλακῇ ἀναγίνωσκε τὸν Τάκιτον.
 Τὸν κατεβρόχθισεν, ἐτρέφετο ἐξ αὐτοῦ, καὶ ὅταν
 κατὰ τὸ 1789 παρελθε πρῶτον τὸ βῆμα, εἶχεν
 εἶτι τὸ στόμα πλήρες ἐξ αὐτοῦ τοῦ λεονταίου
 μυελοῦ. Πρατήρησαν τούτο εἰς τοὺς πρώτους
 λόγους, οὗς ἐξεφώνησε.

Δὲν ἐγνώριζε τί ὁ Ροβεσπιέρος καὶ ὁ Μαρξτ
 ἤθελον. Ἐθέσπει τὸν μὲν ὡς δικηγόρον ἀνευ
 ὑποθέσεων, τὸν δὲ ὡς ἱατρὸν ἀνευ ἀσθενῶν καὶ
 ὑπολάμβανεν, ὅτι ἐκ πείσματος περιεπλανῶντο.
 Ἡ γνώσις τοῦ αὐτοῦ ἐν μέρει ἦτο ἀληθής. Ἐ-
 στρεφρὲν ἐντελῶς τὰ νότια πρὸς τὰ πράγματα,
 τὰ ὅτιθεν αὐτοῦ μεγάλοι βήματι ἐρχόμενα,
 ὅς ἀνέντες ἐκρίκτοι ἀναμορφωταὶ εἶχε τὸν
 ὄρθα μόν προσπλωμένον ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν
 ζητημάτων μᾶλλον ἢ τῶν πολιτικῶν. Το ἔργον
 του δὲν ἦτο ἡ δημοκρατία, ἀλλ' ἡ ἐπανα-
 στασις.

Ἀπόδειξις, ὅτι ἦτο ὁ ἀληθὴς, ὁ οὐσιώδης
 καὶ μέγας ἀνὴρ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐστίν ὅτι
 ἐναπέμεινε ὑπέστερος πάντων τῶν δημοφρονούν-
 των αὐτῷ καὶ αὐτὸς μετ' αὐτὸν ἐμεγαλύνθησαν.

Ὁ πατήρ του ὅστις δὲν ἠνοεῖ τὴν Συμβατι-
 κήν, ἔλεγεν, «Αὐτό: ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶναι οὕτε
 ἡ ἀρχὴ οὔτε τὸ τέλος ἐνὸς ἀνθρώπου.» Εἶχε δι-
 κλιον. Ἦτο τὸ τέλος μίαις κοινωνίας καὶ ἡ ἀρχὴ
 ἑτέρας. Ὡσπερ ὁ Βολταίρος καὶ ὁ Μιραβῶ
 εἰργάσθη εἰς τὸ γενικὸν ἔργον τοῦ 18ου αἰῶνος.
 Ἀμφότεροι εἶχον τὴν αὐτὴν ἀποστολήν, νὰ
 καταστρέψωσι τὰ πεταλωμένα καὶ παρακτε-
 φωσινέα. Τὴ μὲν ἔργον τοῦ εἰὸς ἦτο συνεχές

εἰργάζετο ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης καθ' ἅπαντα
 αὐτοῦ τὸν βίον, ὁ δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρουσιά-
 σθη ἐπ' ὀλίγα στιγμᾶς. Ὅπως τὸ κοινὸν αὐτῶν
 ἔργον τελέσωσιν, ἐδόθη ὁ χρόνος τῷ μὲν κατ'
 ἑαυτοῦς τῷ δὲ καθ' ἡμέρας. Οὐχ ἦτον ὁ Μι-
 ραβῶ ὀλιγώτερος τοῦ Βολταίρου δὲν παρεγγαγεν.
 Ὁ ῥήτωρ ἐκλαμβάνεται μὲν ἄλλως ἢ ὁ φιλόσο-
 φος, ἕκαστος ὁμοῦ προσβάλλει τὸ κοινωνικὸν
 σῶμα κατ' ἴδιον τρόπον. Ὁ Βολταίρος ἀποσυνθέ-
 τει, ὁ Μιραβῶ συντρίβει. Ἡ συνταγὴ τοῦ Βολ-
 ταίρου εἶναι χημικὴ, ἡ τοῦ Μιραβῶ φυσικὴ.
 Μετὰ τὸν Βολταίρον ἡ κοινωνία εὕρισκεται εἰς
 διάκλυσιν μετὰ τὸν Μιραβῶ εἰς κόνην, ὁ Βολ-
 ταίρος εἶναι ὄξυς, ὁ Μιραβῶ ῥόπαλον!

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΑΙ

Κ. ΘΙΕΡΣΟΥ.

Αἱ συλλογαὶ τοῦ κ. Θιέρσου, αἱ κατέσχεν ὁ
 Δῆμος δὲν ἦσαν γνωσταὶ τῷ δημοσίῳ ἢ ἐκ φήμης.
 Ἡ στοὰ αὐτῆ ἦν πάντοτε κεκλεισμένη εἰς τοὺς
 ἀγνώστους τῷ ἰδιοκτῆτι, ὅστις διὰ τινος ἐπι-
 στολῆς του ἐξετούμενος τὴν συγγνώμην των
 ἀπέφραγε πᾶσαν αἴτησιν ἐπισκέψεως. Ὁ κ. Θιέρ-
 σος οὐδέποτε ἐξέθεσεν αὐτὰς δημοσίᾳ, εἶτε διότι
 εἶχεν ἀπολύτους ἰδέας περὶ τῆς περιουσίτου
 τέρψεως τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας, εἶτε διότι
 ἐφροβεῖτο τοῦ κινδύνου τῆς μετακομίσεως, τῆς
 προσδέσεως ἀντικειμένων εὐθραύτων καὶ ἀνε-
 κτιμήτων διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν
 ν' ἀντικατασταθῶσιν, ὥστε θὰ ἐφροκίσειεν ἀνα-
 γνῶς εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τοῦ Δή-
 μου κατὰ τὴν 12 Μαΐου τοῦ ἀσεβείας τούτους
 λόγους: «... Ὅσον διὰ τὰ μικρὰ ὄρειχαλ-
 κινὰ ἀγαλμάτια, σκέπτομαι ὅτι θὰ φθίσωσιν εἰς
 καλὴν κατάστασιν.»

Ἡ πρότασις τοῦ πολίτου Προτὸ α' ἀποστει-
 λωσινεῖς τὸ Νομισματοκοπεῖον ὅλα τὰ περιεχόμενα
 τὴν εἰκόνα τῶν Ὀρλεανιδῶν ἀντικείμενα βρον-
 τοβολεῖ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἡμῶν, ὡς ἀπειλή τις
 ἀφορισμοῦ. Τί ἐνδιαφέρει εἰς τὸ παρελθόν, εἰς αὐ-
 τὸ τὸ παρὸν, ἐὰν ἀποστειλωμένον εἰς τὸ Νομισμα-
 τοκοπεῖον τὰ ἀντικείμενα τὰ παριστῶντα τὴν
 εἰκόνα τῶν Ὀρλεανιδῶν; Κατὰ τι ὁ λαὸς
 ἔσται ἐλευθερώτερος, ὅλ τύχη κρείττονος ἐπι-
 κούριαι καὶ ὅλ ἡ μάλλον ἐντριβή; τῶν δικαιο-

ματῶν αὐτοῦ; Ἡ Γαλλία ἀπόλλυσιν ἀπλῶς με-
 ρίδα, ἐν ψυχλόν τοῦ δημοσίου θησαυροῦ τῆς τὰ
 ἀντικείμενα ταῦτα, [ἐνεκα τῆς σπανιότητος αὐ-
 τῶν, τοῦ ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἔχουσιν ἀξίαν
 σχετικῶς μυριάκις μείζονα τῆς μεταλλικῆς αὐ-
 τῶν ἀξίας. Εἰς ἀρχαιοφίλος, δημοσίον τι σπου-
 δαστήριον θὰ δώσῃ ὑμῖν χίλια φράγκα δι' ἐν
 ἀργυροῦν ἔλασμα, ὅπερ ριφθὲν εἰς τὸ γωνευτή-
 ριον θ' ἀποδώσῃ εἰκοσι σκούδα! Τί δὲ περὶ ἡ-
 μῶν θὰ εἴπῃ ὁ ξένος.

Ἐπιμένω, ἐπειδὴ ἡ τύχη τῶν συλλογῶν τοῦ
 των δὲν ἐρίσθη εἰσέτι ἐπιτήμως. Ὁπολίτης δε-
 μαὶ παρετήρησεν εὐλόγως ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα
 καλλιτεχνικὰ ὄρειχαλκινὰ ἀγαλμάτια εἶναι ἡ
 ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. «Δὲν εἴμεθα βάρβα-
 ροι, προσέθεσεν, ὁ δὲ Δῆμος, θέλει νὰ διαφυλάξῃ
 τὸ διανοητικὸν παρελθὸν διὰ τὴν οἰκοδόμησιν
 τοῦ μέλλοντος.»

Ἐπειδὴ καὶ δὲν εἴμεθα κυρίως βάρβαροι, δι'
 αὐτὸ δὲ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ προσφυλαχθῶμεν ἀπὸ
 πράξεις παραφύρου, ἀποφάσεις ἀπερισκέπτους ἰ-
 διαζούσας τοῖς βάρβαροις. Ἄρα ἡ διὰ δημοπρα-
 σίας διασκόρπισις, ἥτις ἐτίθη ὑπὸ συζήτησιν, ἐ-
 νὸς θησαυροῦ τοσοῦτον πολυτιμοῦ, ὅσον αὐτὸς, θὰ
 ἦτο ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου
 θησαυροῦ, ὅσον θὰ ἦ εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ μέλ-
 λοντος τούτου, οὐ τὴν οἰκοδόμησιν ὑπερχινού-
 νται ἡμῖν.

Ἡ δημοπρασία τοιαύτης σειρᾶς καλλιτεχνικῶ-
 μάτων θὰ ἦν καύτην τὴν στιγμὴν ὅλων ἀπκ-
 τηλόν τι, διότι ἡ τοιοῦτότροπος πώλησις ἀ-
 παιτεῖ ἡμερον πνεῦμα, συνδρομὴν τοῦ δημοσί-
 ου, ἀφθονίαν χρημάτων μὴ εὕρισκομένων ἐν
 ταῖς πορούσας κρίσεις περιστάσεσιν, ἐν αἷς
 διατελοῦσιν οἱ Παρίσιοι. Τὰ ὄρειχαλκινὰ ταῦτα
 ἀγαλμάτια, τὰ μάρμαρα, τὰ λευκώματα, αἱ
 χαλκογραφίαι θὰ ἐτίθεντο ἐπὶ τραπέζης ἐντὸς
 αἰθουσῶν εὐρυχώρων, ἐν αἷς δὲν θὰ ὑπάρχωσιν
 ἀρχαιοφίλοι, καὶ θὰ ἀπειλῶντο ἀντὶ εὐτελοῦς
 τιμῆς ὑπὸ μεταπρατῶν, οἵτινες θὰ διεβίβαζον
 αὐτὰ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὁ δὲ
 θησαυρὸς θὰ ἔχανεν ἄρα ποσὸν σημαντικὸν καὶ
 ἡ Γαλλία αὐτὴ θὰ ὑρίσκατο ἀνεπανόρθωτον
 ζημίαν.

Ὁ πλοῦτος ἔθνους τινὸς δὲν ἐγκτεται μόνον
 εἰς τὰς οικονομικὰς αὐτοῦ προσόδους, εἰς τὴν
 κίνησιν τῶν κεφαλαίων του, οὐδὲ ὅλων εἰς τὴν
 βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν παραγωγὴν του,
 ἀλλὰ κτεται ὁμοίως εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ καὶ

διανοητικὰ αὐτοῦ ἔργα, ἅπερ διακίθησι διὰ τὰ
 τέκνα του, τὰ ἐθικὰ δηλονότι μουσεῖα καὶ τὰς
 ἰδιωτικὰς συλλογὰς. Ἀντὶ τοῦ σκέπτεσθαι πῶς
 νὰ διασκορπίσωμεν ταῦτα, ἀπαραίτητον εἶναι
 νὰ τὰ καταστήσωμεν ἀκίνητα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους
 τῆς πατρίδος.

Ἡ τοιαύτη πράξις θὰ ἦ ἐγγίμα καθοσιώ-
 σεως κατὰ τοῦ ἔθνους, τὸ νὰ διασκορπίσωμεν
 δηλαδὴ τὰς κατασχεθεῖσας εἰς τὸν οἶκον τοῦ
 κ. Θιέρσου συλλογὰς, ἐπιφυλασσομένης, ἐννοεῖ-
 ται οἰκοθεν, πάντις κρίσεως περὶ τῆς ἠθικότη-
 τος ἢ ἀμυδιότητος παρομοίας πράξεως. Αἱ
 συλλογαὶ αὗται μέχρις οὐ δικαιοσύνη τις ἦτο
 τον ἐμπιθὴς ἀποφασίση περὶ τοῦ ἐγκύρου τοῦ
 ψήφισματος τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ Δήμου,
 πρῆπει ἀνευ βραδύτητος νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ
 ὑελωτὰ τοῦ Λούβρου καὶ νὰ χρησιμεύσωσι τῇ
 ἀνατροπῇ τοῦ δημοσίου. Ἡ καλλιτεχνικὴ Ὀ-
 μοσπονδία, ἥτις ἐπιβλέπει τὰ μουσεῖα ἡμῶν,
 ὀφείλει νὰ ἀπαιτήσῃ ταῦτα τὸ ταχύτερον, νὰ
 ταξίθετῃ καὶ ἐκθέσῃ αὐτὰ.

Ὁ πολίτης Κουμβὲ ἐκτιμᾷ τὴν μικρὰν σει-
 ρὰν «των ὄρειχαλκίνων» τοῦ κ. Θιέρσου ἀντὶ
 1,500,000 φράγκων, ἀλλὰ προσβαίνει πολὺ οὐ-
 τος εἰς πραγματογνώμων θὰ ἀφῆρει ἕως ἐκ
 τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἐν μηδενικόν. Ἀλλὰ δὲν
 πρόκειται νῦν περὶ τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν ἐκτιμῆ-
 τως, τὰ πλείεστα τῶν ὄρειχαλκίνων τούτων εἶ-
 ναι σπανιώτατα καὶ λίαν ἐνδιαφέροντα, διότι
 ἀνήκοντα εἰς τὴν τέχνην τῆς ἰταλικῆς ἀναγεν-
 νήσεως ἐλλείπουσι σχεδὸν ἐντελῶς εἰς τὰ μου-
 σεῖα ἡμῶν. Ἀριθμὸς τῶν ὄρειχαλκίνων ἀγαλμά-
 των τοῦ κ. Θιέρσου διήλθε διὰ τοῦ μεγάρου
 Δρουῦ, ὅπου οὗτος ἤρχετο μὲν συνεχῶς κατὰ
 τὰς ἐκθέσεις, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφαινετο εἰς τὰς
 δημοπρασίας ὅτι ἐδίδο διαταγὰς εἰς τοὺς πραγ-
 ματογνώμονας πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀντικειμένων,
 τὰ ὅποια ἐπεθῆμι. Ἡ ἀξίερατος αὐτοῦ Venus
 marine ἐποίησεν ἐπίδειξιν εἰς τὴν δημοπρασί-
 αν Μοντεῖλ. Ἡ Ἀφροδίτη αὐτῆ, μὲ τύπους λε-
 πτοῦς καὶ εὐκινήτους, ἐνηγκαισμένη ἐπὶ τῆς
 βίχως λεπιδώδους τέρατος, κεραλὴν ἔχωντος
 κριοῦ, θωπεύει μειδιώσα τὴν τριγυαίαν γενειά-
 δα του, δύο ἔρωτες σείουσι λαμπάδα καὶ ἐρχο-
 μόζουσι ἐν βέλος ἐπὶ τοῦ ἐντεταμένου τόξου.
 Τοῦτο εἶναι ὄρειχαλκος φλωρεντινὸς τοῦ 16ου
 αἰῶνος ἑταυπος ἢ τῆς αὐτοῦ εἶναι ἐντελής,
 τὸ πράσινον τὸν ἀναδεικνύει καὶ χρυσοῖ αὐτὸν
 ὡς λεπτὴ τις λεπιδώδη; πλάξ. Ὁ ἀρχιμὸς αὐ-

τοῦ Μίμος προέρχεται ἐκ τῆς ἀρχαιοτέρας δημοπρασίας τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου Δενόν χορεύει ἔχων τοὺς βραχιόνας τυλιγμένους εἰς τὸν μανδύαν του, βήματι χωροῦ σκιοῦ. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἔχει πολλὴν ἔκφρασιν. — Δύο κεφαλαὶ ἡμιόνου, χαρακτῆρος σφόδρα ἐνεργητικοῦ σχηματίζουσι τὸ ἄκρον τῶν βραχιόνων τοῦ ἀνακλίντρον πλουσίον τινὸς ἀποκατεστημένου ἐν Γαλλίᾳ, Ῥωμαιοῦ, εὑρεθεῖται, πρὸ τινων ἐτῶν, εἰς τινα ἀμπελον ἐν Δελφινάτῳ — Πλίνθοι, προτομαί, μετὰλλια δεικνύουσιν εἰσέτι τὴν ἑλληνικὴν ἢ Ῥωμαϊκὴν τέχνην ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ εὐγενεῖ ἐντέλειᾳ.

Ἐν ἐκ τῶν περιφήμων καλλιτεχνημάτων τῶν ἐν τῷ σπουδατερίῳ τούτῳ εἶναι ὁ ὄρει χαλκίνος τύπος ἐνὸς συμπλέγματος, οὗ τὸ μῆμαρον ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος ἀφῆκεν ἡμιτελές. Ἡ Παρθένος κρατεῖ ἐπὶ τῶν γονάτων γυμνὸν παιδίον, ὅπερ στρέφεται καὶ ζητεῖ τιν κόλπον τῆς. Ἡ Σχολὴ τῶν ὠρίων τεχνῶν κέκτηται, ἐν τῷ παρεκκλησίῳ ὅπου βλέπεται τὸ ἀντίγραφον τῆς τελευταίας κρίσεως ὑπὸ Σιγκαλῶν, ἐκμαγεῖον πρωτοτύπου συμπλέγματος. Τὸ ἐξάισιον μικρὸν τοῦτο δοκίμιον τοῦ φλωρεντινοῦ ἀριστοτέχου διατρανοῖ ἐξόχως τὴν ὑπερήφανον καὶ καὶ μεγαλοφυῆς χάριτα τῆς μεγαλοφυΐας του καὶ τὴν ἰσχυρὰν πρωτοτυπία τῆς χειρὸς του. *Πρότυπον ἰσπῆως ἐπὶ ἰσπανοῦ καλλιτέχοντος ἀπεδίδετο ὑπὸ τοῦ κ. Θιέρσου εἰς Δενάρδον δὲ Βίγκη, ὅστις, κατὰ τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ ἦν μέγας ἀγαματοποιὸς ἄμα καὶ ζωγράφος, ἐπιδείξις ἀρχιτέκτων καὶ σοφὸς μηχανικός. Περιορίζεται εἰς ταῦτα μόνον τὰ ἐκλεκτικὰ ἔργα.*

Ο κ. Θιέρσος ἐκέκτητο προσέτι πολλὰς καὶ ὠραίως συλλογὰς ἀρχαίων χαλκογραφῶν. Ἐσχηματίσει δὲ ταύτας χάριν τῶν ἱστορικῶν μελετῶν του. Οὕτως, ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Καλλοῦ τοῦ La belle, τοῦ Ἀβραῆμ. Bosse ἀναύρισκε ζωηρότερα καὶ ἐντονώτερα τὰ ἦθη, τὰς στολὰς τῶν πολεμιστῶν ἢ τεχνιτῶν, τῶν χωρικῶν ἢ τῶν εὐγενῶν τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ Η΄. Πολυάριθμοι συλλογῆ εἰκόνων ἐσχεδιασμένων ἢ χαλκογραφημένων κατὰ τὸ πιστότυπον ὑπὸ τοῦ Nanteuil, ὑπὸ τοῦ Drevet ὑπὸ τοῦ Edelinck εἶθει αὐτὸν οἰοεὶ ὡς εἰς στενὴν συνάφειαν μετὰ τῶν περιγλήπων, τῶν στρατιωτῶν, τῶν διπλωματῶν, τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς τῶν διαδραματισάντων τὸ οἰκεῖον πρόσωπον, φιλάρεσκον ἢ αἰμοχαρές, εἰς τὰς παραχρῆς τῆς Σφενδύνης καὶ

κατὰ τὴν λαμπρὰν περίοδον τῆς νεότητος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ΄. Βραδύτερον ἦσαν οἱ Μυρῶ οἱ Σαλντ Ὄβαϊν οἱ Γραβελοῦ, οἱ Debaroyr οἵτινες εἰτήγαγον αὐτὸν εἰς τὰς αἰθούσας εἰς τὰ θέατρα εἰς τὰς δημοσίας ἐστῆρας καὶ τὰ οἰνοπωλεῖα τοῦ δευτέρου ἡμιολίου τοῦ 18ου αἰῶνος.

Περὶ τὸ 1864 ὁ κ. Θιέρσος ἐπώλησε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἐπικνελημένως καὶ ἀνωμόως. Οὐδόλως δὲ πιθανὸν εἶναι ὅτι διετήρησεν ἐκ τῶν ζωγραφῶν του ἑτέρας εἰμὴ τὰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἰταλικῆς σχολῆς, καὶ ἐκ τῶν χαλκογραφῶν του ἄλλας πλην τὰς τῶν Rembrandt ἢ τὰς τοῦ Van Dyck.

Τὸ σπουδατερίον αὐτοῦ ἦν κεκοσμημένον ἐξ ἀντιγράφων δι' ὑδρογραφίας τοιχογραφῶν ἢ εἰκόνων ἀριστοτεχνῶν οἵτινες εἰσιν τὸ ἀγλαίωμα τῶν μνημείων ἢ τῶν μουσείων τῆς Ῥώμης, τῆς Φλωρεντίας, τοῦ Μιλάνου, τῆς Βενετίας. Ἔχουσι κατ' ἐπιτομὴν ἀγάλματα τινὰ τῆς Ἀναγεννήσεως, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ τραχῆως βενετοῦ πλοιάρχου, τοῦ Colléone, τοῦ τεχνουργηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέα Verrocchio.

Ἄλλὰ μία τῶν σπανιοτήτων, καὶ εἰ ἐξείστιν ἐπεῖν, ἐν τῶν κειμηλίων τοῦ σπουδατερίου τούτου, εἶναι συλλογὴ ἐκλεκτοτάτων ἀντικειμένων, λευκαμάτων, φακέλων περσικῶν, σινικῶν καὶ ἰαπωνικῶν.

Τὰ διὰ λάκης ἀναλογία αὐτοῦ — μάλιστα δὲ τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως Montebello προελθὼν καὶ τὸ ὅποιον, καίπερ μέγεθος ἔχον γρόνθου, ἐστοίχισεν ὅμως πολλὰς χιλιάδας φράγκων, — δὲν ἔχουσι ἐφάμιλλα ἢ μὴ τὰ διὰ λάκης ἀντικείμενα τῆς στοᾶς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἅπερ ἰησοῦται ἰσραπόστολοι ἐκόμισαν πρὸς τὴν Μαρίαν Ἀντωνιέττην. Οὐδὲν τελειότερον δύνανται τὶς νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ μεγάλου σινικοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ, ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένους ὁ βίος, αἱ ἐκστρατεῖαι καὶ αἱ διασκεδάσεις διασήμεου τινὸς αυτοκράτορος. Τὰ ἰαπωνικὰ αὐτοῦ λευκώματα εἰσι τὰ ἀριστὰ τῶν φωτογραφημάτων καὶ σὺν τούτοις καταλεκτέον ὄρειχάλκινα ἀγαλμάτια, δοχεῖα σινικὰ καὶ ἰαπωνικὰ μετὰ ζωγραφῶν στιλβουσῶν ἐξ ἀρμονίας, ἐλάφρατα γλυπτῶν καὶ κρυσταλλίνας γλυπτῶν, ὑπόδαθρα χρυσοκόλλητα, ἀργυροκόλλητα ἢ πιννοκόλλητα, νεφρίτας, ὧν ἡ σκληρότης ἀμβλύνει καὶ τὰ ὀζύτερα τῶν ἡμετέρων ἐργαλείων, ἀλλὰ, δὲν ἀποκάμει τὴν ἀκατάληπτον ὑπομονὴν τῶν τεχνιτῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ταῦτα πάντα συγχροτοῦσιν ἀληθῆς μουσεῖον.

Βεβχίως ἢ κατάσχεσις σπουδατερίου, ὑπὲρ τῆς διακοσμήσεως τοῦ ὁποίου τοσαῦται φροντίδες κατεβλήθησαν, τοσοῦτος δὲ καιρὸς ἐδαπανήθη, ἦν λυπηρότερα εἰς τὸν σχηματίζοντα αὐτὸ παρὰ ἢ κατεδάφισις τῆς οἰκίας του. Δὲν ἔχω τι νὰ ἀποφανθῶ περὶ τῆς νομιμότητος, ἔστω καὶ ἐπαναστατικῆς, πράξεως, ἧς τὸ παράδειγμα παρέσχον οἱ Βοναπάρται, ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν τῶν Αὐρηλιανῶν ἄλλα θὰ ἦν ἐπιφοβὸν καὶ εἰς αὐτὰ μάλιστα τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας τὸ νὰ ὑποπευθῆ τις κἂν ὅτι παρόμοιον δόγμα θὰ εἰσῆγετο εἰς τὰ δημόσια ἦθη ἡμῶν. Αἱ ἰδιωτικαὶ συλλογαί, ὧν τὴν ἀξίαν μέλη τινὰ τοῦ Δήμου τόσον ὀλίγον ἐκτιμῶσι καὶ γνωρίζουσιν εἰσὶν εἰς τῶν πλοῦτων, καὶ μία τῶν δυνάμεων τῆς Γαλλίας.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΤΟΥ

ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΥ ΗΠΕΩΣ.

—

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΛΦΕΡΑΟΥ ΠΟΓΑΔΕΡ.

—

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1812 εἰς ἐπικαταλυματίας τοῦ Μεγάλου στρατοῦ ἔκειτο εἰς ἓν νοτοκομεῖον τῆς Καινιοσβέργης, πάσχων ὑπὸ τραυματῶς τινος εἰς τὴν πλευρὰν, ὅπερ εἶχε λάθει ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν διάβασιν τῆς Βερεζίνης.

Κληρωθεὶς εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ὁ Ἰωσήφ Βιερέζ ἠναγκάσθη, ἐβδομάδας τινὰς πρὸ τῆς εἰς Ῥωσίαν ἐκστρατείας, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γενέτειραν αὐτοῦ γῆν, τὸ μικρὸν χωρίον Σαλάνζ κείμενον πέντε κιλόμετρα μακρὰν τῆς Ἀμιέννης. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἀμαξοπηγὸς εὐρωστὸς καὶ ἐπιτήδειος, ὠραίος καὶ ὑπερήφανος νέος, μετὰ τὴν ἰσπανικὴν καταγωγὴν προεδίδον τὸ κανονικὸν καὶ ἐκφραστικώτατον τῆς φυσιογνωμίας του. Ὅτι ἐλύπησεν μᾶλλον αὐτὸν ἦν ὅτι ἐγκατελίμπανεν ἀναχωρῶν διὰ τὸν στρατὸν, κόρην πτωχὴν καὶ ὀρφανὴν ὡς αὐτὸν, τὴν Ἀδελίαν Νουτιέρου, ἧτις ἀπέζη κλώθουσα λινάριον καὶ ἦν ἐμελλε νὰ νυμφευθῆ, ὅτε τῷ ἐκληρώθη ὁ ἀριθμὸς 15 εἰς τὸ ἀπαίσιον λαγεῖον. Ἐν τούτοις ὁ γάμος ἐκεῖνος ἦτο ἀναπόδραστον, ἀλλ' ἢ ἐν

τῷ στρατῷ αἰρηθῆναι τοῦ Ἰωσήφ κατὰ τάξιν ἀνέβηκε τὴν πρὸς τὴν πτωχὴν κόρην ἱκανοποίησιν τοῦ ἐραστοῦ, ἱκανοποίησιν ὑπαγορευομένην ἄλλως τε ὑπὸ αὐτῆς τῆς καρδίας του. Ὅθεν νύχηθη εἰς τὴν Ἀδελίαν του «καλὴν ἐντάμωσιν,» ἀλλ' αὐτὴ παρασσομένη ὑπὸ πραισθησεῶς τινος τῷ ἀπήντησεν: «Υγίαινε.»

Ὅτε ὁ Ἰωσήφ ἐφθασεν εἰς Ἀμιέννην καὶ ἀπεχαιρέτησε τεθλιμμένος καὶ ἀπληπισμένος δι' ἐνὸς τελευταίου φιλήματος τὴν δυστυχῆ κόρην, αὐτὴ κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ σπασμοῦ καὶ ἔπεσε λειπόθυμος. Ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη Παρασκευὴ ἦτο ἡμέρα ἀγορᾶς ἐν τῇ πόλει. Χωρικός τις ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου τὴν ἔφερε μέχρι τοῦ ἀμαξιδίου του καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν μέχρι τοῦ πολυχίου Σαλάνζ, ἔνθα ἡ Ἀδελίνα ἔμεινε ἀσθενὴς ἐφ' ἱκανὸν χρόνον.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰωσήφ διηυθύνθη πρὸς τὰ βόρεια μέρη μετὰ τῶν συντρόφων του νεοσυλλέκτων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Λουκάς Δουσσάρδου, ἐργάτης τοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου καὶ ὁ κάλλιστος τῶν φίλων του.

Μετ' οὐ πολὺ διέβη μετ' αὐτῶν τὸν Νιέμεν. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἔγραψε δις εἰς τὴν Ἀδελίαν ἧτις τῷ ἀπήντησεν ὑπαγορεύουσα τὰς ἐπιστολάς τῆς εἰς τὸν πάρεδρον τοῦ χωρίου διότι ἡ κόρη ἐπίστατο λίαν καλῶς τὸ ἀναγινώσκειν ἀλλὰ λίαν μετρίως τὸ γράφειν. Ἄμα ὅμως τῇ ἐνάρξει τοῦ πολέμου πᾶσα ἀλληλογραφία διεκόπη.

Ὁ Ἰωσήφ διεκρίθη ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ. Εἶχεν ἤδη λάθει βαθμὸν δεκανέως καὶ εἶτα λοχίου ὡς καὶ ὁ συναδέλφός του Λουκάς Δουσσάρδος εἰς τὸ αὐτὸ τάγμα ἀνήκων, ὅτε τὰ λείψανα τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς διεσκορπίσθησαν ὑπὸ μανιδώδους ἔχθρου ἀενάως ἀναγεννωμένου καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος του μαχομένου. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκ τοῦ συστάδην μάχης καθ' ἣν εἶχε πληρωθῆ, ὁ Ἰωσήφ ἐφόρευσε ἓν Κοζάκου καὶ ἔλαβε τὴν περισκελίαν ἠδὲ ἰδικὴν του. Ἐξαντληθεὶς ἐκ τῆς αἰμορραγίας τῶν πληγῶν του ὁ Ἰωσήφ μετεφέρθη διὰ στρατιωτικοῦ τινος φορείου εἰς ἓν ἐκ τῶν νοσοκομείων τῆς Καινιοσβέργης ὅπου καὶ ἔτυχε τῶν πρώτων ἐραπειῶν. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Λουκάς Δουσσάρδος τὰς αὐτὰς ὑποστάς ταλαιπωρίας καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας καὶ τοῦ αὐτοῦ τυχῶν βαθμοῦ, πληγῆς ὑπὸ σφίξεως εἰς τὴν αὐτὴν μάχην ἔκειτο ἐπίσης ἐν τῇ

ιδίχ αιθούσῃ εἰς κλίνην πλησίον τοῦ φίλου του.

Τοῦ Λουκά ἀναρρώσαντος ταχύτερον τοῦ Ἰωσήφ, οὗτος εἶπεν αὐτῷ μιᾷ τῶν ἡμερῶν χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Ἄκουσον, Λουκά, μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἐξέλθωμεν ὁμοῦ τοῦ νοσοκομείου τούτου. Ὅθ' ἐπιστρέψωμεν ὁμοῦ εἰς Σαλάνξ, ὅπου με περιμένει ἡ πτωχή μου Ἀδελίνα πρὸς ἣν θὰ γράψω αὐρίον. . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ προβλέπῃ τις τὰ πάντα. Ἐνῶ μᾶς μετέφερον ἐνταῦθα καὶ ἐνῶ οἱ σύντροφοι ἐκοιμῶντο ἐκρυψά ἐντὸς τῆς ῥωσικῆς περισκελίδος, μεταξὺ τοῦ ἐριούχου καὶ τοῦ ὑπογράμματος, χρυσὰ νομίσματα ἀξίας διτῶ χιλιάδων φράγκων περίπου, ἤτοι τὸ μεριδίον μου ἐκ τῶν λαφύρων τῶν τελευταίων μαχῶν. Ἐὰν ἰαθῶ, ὡς εἶαι πιθανόν, θὰ κομίσω μόνος μου τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀδελίαν ἢ καὶ θὶ νυμφευθῶ ἀφροῦ εὐρῶ ἀντικαταστήτην, καὶ θὰ διαμείνω ἐν Ἀμιέννῃ. Ἐχω θάρρος, καλὴν θέλησιν καὶ ἐπιτηδεϊότητά τινα εἰς τὴν τέχνην μου. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶ βοήθῃ. Ἄλλως. . .

— Λοιπὸν;

— Ἄλλ' ὁ τυροειδῆς πυρετὸς ἐνδεχόμενον νὰ μὲ ἀπαύσῃ ἐν κόλποις Ἀβραῆμ, ὅπως καὶ πάντα ἄλλον, καλέ μου Δουκά καὶ ἂν τὰ τεν τώσω. . .

— Ὅπια ἰδέα!

— Ἐπιθυμῶ ἵνα ἡ κληρονομία μου δοθῇ ὅπου δεῖ, ἤτοι εἰς τὴν Ἀδελίαν καὶ τὸ τέκνον οὗτινος ἐντὸς μικροῦ ἔσται ἡ μήτηρ.

— Καὶ μὴ ἀναθεῖται τὴν φροντίδα ταύτην καλέ μου;

— Τὸ ἐάντευσες. Ἐγὼ μὲν τινὰς λέξεις διὰ τῶν ὁποίων σοὶ κληρῶσά τὴν περιουσίαν μου, ἤτοι τὴν τοῦ Κοζάκου περισκελίδα μου καὶ ὅσα ἄλλα ἐνδύματά σου μὴ κηλόντα εἰς τὸ κράτος. Ἐὰν τυχὸν ἀπ' θανάου θὰ κομίσῃς τὸν θησαυρὸν μου αὐτὸν εἰς τὴν Ἀδελίαν. Ἐμεθὰ σύμφωνοι, Λουκά;

— Διότανε! γνωρίζεις ὅτι μεταξὺ μας δὲν ὑπάρχει ἀφιβολία. Ἐκοιμήθημεν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς χιόσε καὶ ἐφάγαμεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἰππείου κρέατος. Αὐτὰ δὲν λησμονοῦνται. Δύνασαι νὰ βλασηθῇ; εἰς ἐμὲ. Ἰωσήφ, ἀλλὰ μὴ φοβῆται τίποτε. Ὅθ' ἤθελα ἀμφοτέρω ἐπὶ ποδὸς πρὶν ἢ παρέλθωσι ῥεῖς ἡμέραι.

— Εἶθε! ἐν τούτοις ἰδοὺ τὸ ἔγγραφον ὅπερ συνέταξα.

Εἶς ἐκ τῶν νοσοκόμων ἔτατο ἀόρατος ἐν τῇ

σκιᾷ ὀπίσθεν τοῦ Ἰωσήφ ἐνῶ οἱ δύο στρατιῶται συνωμίλουν. Διατελέσας ποτὲ ὑπηρετῆς ἐν Στρατοβούργῳ ἤνοιε ὀλίγον τὴν γαλλικὴν. Ἦκουσε καὶ ἤνοιπε.

Ἐρωτήσατε τοὺς διαφυγόντας τὸ ψῆφος, τὸν σίδηρον, τὸν μόλυβδον καὶ τὴν πείναν καὶ τοὺς νοσηλευθέντας ἐν Καίνγιβέργῳ τί ἐπραξαν πλεῖστίκις οἱ νοσοκόμοι τῆς πόλεως ἐκείνης.

Ὁ ἀκροαθεὶς τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ ὑπαξιωματικοῦ νοσοκόμου ἀπεμακρύνθη βραδέως καὶ ἀψίφως, εἶτα ἐπανῆλθε φέρων δύο πόσεις ἅς καὶ προστήνεγκεν εἰς τοὺς δύο φίλους. Ὁ μὲν Λουκάς ἀπώθησε τὸ προσφερόμενον αὐτῷ ποτήριον ἰσχυρίζομενος ὅτι δὲν ἔκατχε καὶ ἐπεθύμει μόνον ν' ἀναπαυθῆ. Ὁ Ἰωσήφ Βαρέξ ἀπεποιήθη ὡσαύτως τὸ φάρμακον, ἀλλ' ὁ νοσοκόμος ἐπέμεινε λέγων ὅτι ὁ ἰατρός θὰ δυσηρεστεῖτο, ὁ δὲ Ἰωσήφ ὅπως ἀπκλαγαῖ ἐξεκένωσεν ἀνευστί τὸ ποτόν.

Ὁ ὕπνος τοῦ Ἰωσήφ ὑπῆρξε τοσοῦτον βαθύς ὥστε δὲν ἔσχεν ἐξέγερσεν, τὴν δ' ἐπιούσαν, ὁ Λουκάς τέλλων τὴν κόμην ὑπ' ἀπελπισίας ἐκάλει εἰς μάτην τὸν φίλον του ὃν τὸ δηλητήριον εἶχε θανατώσει.

Ἐτέθη δὲ παραχρῆμα νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑστάτην τοῦ θανόντος. Ἐβλήθη καὶ ἐπεδείξατο τὴν διαθήκην.

Παρέδσαν αὐτῷ τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰωσήφ, οὗτοι δὲ ἐζήτησε τὴν περισκελίδα καὶ ἐψαυσε τὴν ζώνην. Οὐδέν! Τὰ πάντα εἶχον κλαπῆ εἰς τὸ διάστημα τῆς νυκτός!

Τὸ νοσοκομεῖον ἀντήχησεν ἐκ τῶν ὀδυρῶν καὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Λουκά. Διηγήθη τὴν τελευταίαν μετὰ τοῦ Ἰωσήφ συνημίλιαν του, ἀλλὰ τῷ ἀπήντησαν ὅτι οὐδεμία ἀποδείξις κλοπῆς ὑπῆρχε, καὶ ὅτι ἡ διαθήκη τῷ ἐκληροδοτεῖ μόνον τὰ ἐνδύματα τοῦ συστρατιώτου του καὶ οὐχὶ ὑποθέμενον θησαυρὸν. Ἡ θλίψις καὶ ὑπόλοιπὸν τι πυρετοῦ, προσέθετον, ἀπεπλάνουν βεβαίως τὸν νοῦν τοῦ Λουκά ὅστις ὤρελλε νὰ θεωρηθῆ εὐτυχῆς διὰ τὸ τῆς ὑπηρεσίας νοσοκόμος, συγκαταβατικῶς φερόμενος περιεφρόνει τοιαύτην συκοφαντίαν.

Ἀδυνατῶν νὰ τύχῃ δικαιοσύνης καὶ τῆ λύσιν ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ ὁ δυστυχῆς Λουκάς ἀπεπέμψθη τοῦ νοσοκομείου ὡς ἀναρώτα; ἔλαβε τὸ φύλλον πορείας του καὶ ἐφοδισθεὶς δι' ἀδείας ἀνεχώρησε διὰ τὸ χωρίον ὅπου ἡ Ἀδελίνα περιέμενε τὸν μνηστῆρά της.

*Ὅταν ἡ Ἀδελίνα ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ, ἐζητεῖτο ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Ζηνοβίου Λουσε, ποιμένος τοῦ χωρίου, ἐξαγκοῦντος καὶ τὴν μαγανιστικὴν ἐπιστήμην ἐν ταῖς ὥραις τῆς σχολῆς.

Ὁ Ζηνοβίος ἦτο κακὸς χωρικός, δυσσεύθης, ἀκηρὸς, φθινερός καὶ μέθυσο. Ὁσάκις ἀπυκτιόν τι συνέβαιεν εἰς τὰς ὑποθέσεις ἢ εἰς τὴν ὑγείαν κατοίκου τινος τῆς περιοχῆς, ὁ Ζηνοβίος εἶχεν ἀείποτε προμαντεύσει αὐτὸ, ἀλλ' οὐδέποτε προέλεγε τὰ συμβαίνοντα εὐτυχήματα. Κόραξ ἀπαίσίων πάντοτε οἰωνῶν, ὑπελαμβάνετο ἰσχυρῶς ὡς αὐτεργῶς τῶν δυσπραγιῶν ἅς τόσον εὐκόλως προειμάντευε. Ἀλλ' ἐπειδὴ καθίστατο ἐπιφοβός, ἤρχε πάντων τῶν μικρῶν πνευμάτων τοῦ χωρίου ἤτοι τῆς πλειονότητος. Ἐξ ἄλλου ἠλπίζον πάντοτε ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξυρκήσωσιν τὰς μαγανείας του καὶ τὴν κακοβουλίαν τοῦ δαίμονος οὗτινος ὁ Ζηνοβίος ἦν τὸ ὄργανον.

Ὅταν ὁ μάγος ἐξεμυστηρεύθη τὸν ἐρωτὰ του εἰς τὴν Ἀδελίαν, αὕτη κατελήθη ὑπὸ τρόμου ὡς τὸ ὑπὸ τὸ ὄμμα τοῦ ὄρεως εὐρεθὲν πτηνόν. Ἀλλ' ὁ Ἰωσήφ ἐνετείλατο τῷ Ζηνοβίῳ νὰ φροντίξῃ περὶ τῶν ἑαυτοῦ προβάτων μόνον, ὁ δὲ Ζηνοβίος, δειλὸς ὡς πάντες οἱ μοχθηροὶ, δὲν περιέμεινε δευτέραν διαταγὴν ὠκίσθη ὁμοῦ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν νεάνίδα καὶ περιέμεινε μεθ' ὑπομονῆς τὴν κατάλληλον ὥραν.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ Ἰωσήφ ὁ Ζηνοβίος ἀπήντησε πολλάκις τὴν Ἀδελίαν, ἀλλ' εἰς τὰς συναντήσεις ταύτας δὲν προέδωκε τι ἐκ τοῦ πρὸς τὴν νεάνίδα μίσους του. Ἐξανατίας ἠρώτα συχνάκις περὶ τῆς υγείας τοῦ λογχοφόρου μεθ' ὕψους μειλίχου καὶ ἐπανελάμβανεν ὅτι τὰ ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας θὰ παρέλθωσι ταχέως καὶ ὅτι ὁ Ἰωσήφ θὰ εὕρισκε τὸ τέκνον του μεγαλοῦταιο, ἐὰν μὴ σπαθισμός τις ἢ σφαῖρά τις διέκοπτε τὸ ἐπιζήλον στάδιόν του. Τοιοῦτοτρόπως κατεσύντριβε τὴν καρδίαν τῆς Ἀδελίνης προσποιούμενης παντελῆ ἀγνοίαν. Ἡμέραν τινὰ παραπονουμένης τῆς κόρης ὅτι δὲν ἐλάμβανε πλέον ἐπιστολάς, τὸ τέρας, ὑποκριθὲν ἐν πρώτοις διαταγμὸν ἀνθρώπου μὴ ἐπιθυμοῦντος νὰ λαλήσῃ καὶ διερεθίσας τοιοῦτοτρόπως τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς νεάνιδος, ἠγγείλεν αὐτῇ ἐπὶ τέλους ὅτι μεγάλη τις μάχη μεταξὺ Γάλλων καὶ Ρώσων συνήθη καὶ ὅτι κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην μυστηριώδη ἀποκάλυψιν, τὸ

σύνταγμα ἐν ᾧ ὑπηρετεῖ ὁ μνηστῆρ της καὶ πατήρ τοῦ τέκνου της εἶχε διαμελισθῆ.

Ἡ Ἀδελίνα κατελήθη ὑπὸ τρόμου, ἡ δὲ ἀτρακτος διεξέφυγε τῶν χειρῶν της καὶ ἐκυλισθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς πενιχρᾶς καλύβης ἣν κατώκει ὑπ' ἐτήσιον ἐνοίκιον πενήτηκοντα φράγκων. Οἱ γείτονες ἔδραμον πρὸς βοήθειάν της, ἐνῶ ὁ βοσκὸς ἐγένετο ἀφαντος. Ἡ Ἀδελίνα ἐσύρθη, οὕτως εἶπεν μέχρι τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐδεμίαν πληροφῶραν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ. Ἐπιστρέψασα καθικέτευσε τὸν Ζηνοβίον νὰ τῇ εἴπῃ πῶθεν ἠρώσῃ τὴν ἀπαίσίαν εἰδῆσιν, ἀλλ' ὁ χωρικός ἀποποιούμενος νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν μαντευτικὴν του ἐπιστήμην, τῇ ἀπήντησεν ὅτι τὴν εἰδῆσιν ἐκαίην εἶχε μάθει παρὰ τινος Γερμανοῦ, διηγηθέντος τὸ συμβᾶν ἐν τινι καπηλείῳ τῆς Ἀμιέννης. Πεισθεὶς ὅτι τὸ κτύπημα εἶχεν ἐπιτύχει, ὁ Ζηνοβίος ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ἐπὶ διαδόσει ψευδῶν εἰδήσεων καταδιώξεις τῆς ἀστυνομίας, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὅτι ὡς καλὸς πατριώτης Γάλλος οὐδεμίαν πίστιν ἔδιδεν εἰς τὴν εἰδήσιν ἐκείνην.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἀδελίνα κατέστη ἔρμαιον δεινῶν κρίσεων καὶ τρόμων οὓς οἱ παραμυθητικοὶ λόγοι τῶν ἀγαθῶν φίλων της οὐδὲ ὡς ἴσχυσαν νὰ καταπραῦνώσι.

Αἱ ἐβδομάδες καὶ οἱ μῆνες παρήρχοντο τοιοῦτοτρόπως. Οὐδεμία ἐπιστολή! Πῶς λοιπὸν νὰ ἀφιβάλλῃ πλέον ἡ νεῆς περὶ τῆς τρομερᾶς εἰδήσεως; Τὸ φθινόπωρον παρήλθε καὶ ἡ τῆς φύσεως κατῆφεια ἐπανεκκμύσε μετὰ τὴν πτώσιν τῶν φύλλων, αὐξάνουσα τὸν ζόφον τῶν σκέψεων καὶ τῶν προαιτιήσεων τῆς πτωχῆς ἐγκαταλελειμμένης.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ὑπαξιωματικὸς Λουκάς Δουσάρδος ἐνεφανίσθη εἰς τὸ χωρίον. Ἀποθανούσης τῆς μητρός του εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐκστρατείας, εὐρέθη αἴφνης ὄρφανός. Πρὶν ἢ ὑπάγῃ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν φίλων του ἀπῆλθεν εἰς τὴν καλύβην τῆς Ἀδελίνης, ἥτις ἅμα ἰδοῦσα αὐτὸν ἀνεφώνησε: —

Ὁ Ἰωσήφ, ὁ Ἰωσήφ, ποῦ εἶναι; ἐπιστρέφει; . . . ἀποκρίθητι. . . εἶναι ζῶν ἢ νεκρός; . .

Ὁ Λουκάς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀποκαλύψῃ βαθμηδὸν τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν Ἀδελίαν, ἀλλὰ βλέπων τὴν κατάστασιν αὐτῆς, τῆς ὑπὸ τῶν δακρῶν κοιλωθεῖσας παρεῖας της καὶ τὴν πυρετώδη ἀνυπομονησίαν της, ἀπεθαρρύνθη, σκεφθεὶς ὅτι ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τοῦ Ἰωσήφ θὰ τῇ ἐπέφερε τὸν θάνατον.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν της.
— Ὁ Ἰωσήφ, ἀπάντησεν ὁ Λουκάς, μετὰ μικρὸν διαταγμὸν, ἐγκατέλειπε τὸ σύνταγμα μου, δὲν θὰ ἀργήσῃς δὲ νὰ τὸν ἐπανίδῃς ἀφ' οὗ ἐλθῇ ἕκ τινος πλῆγῃ; ἦν ἔλαβεν, ὡς μοι εἶπον, κατὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ στρατοῦ.

Ἡ Ἀδελίνα, ὡς εἰκός, οὐδεμίαν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ παρὰ τοῦ Λουκά λεπτομέρειαν, καθόσον ὁ στρατιώτης ἐνόμισεν ὅτι ἡ ζῆρὰ ἐκείνη ἀπάντησός του ἤθελε καταστήσει ἥττον σκληρὰ τὴν ἀλήθειαν ὅταν αὐτὴ ἐμελλε νὰ ἀνακαλυφθῇ εἰς τὴν Ἀδελίναν καὶ ὅτι ὅσα τῆ εἶπεν ἤρκειν ὅπως συγκιρᾶσιν εἰς ἴσας δόσεις τὴν ἀνησυχίαν μετὰ τῆς ἐλπίδος.

Ἐξεληθὼν τῆς καλύβης τῆς κλωστρίας, ὁ Λουκάς συνήντησε τὸν μάγον οὐτινος ἠγνόει τὸ μῦθος καὶ οὐτινος εἶχε λησμονήσει τὸ πρὸς τὸ κακοποιεῖν ὀρμέφυτον.

— Ἠλθες λοιπὸν, Λουκά, εἶπεν ὁ Ζηνόβιος. Πόσον καλῶς σοὶ ἀρμόζει ἡ στρατιωτικὴ στολή!.. Λοιπὸν, σὺ διέφυγες τὸ ξεπάστρεμμα, καὶ ὁ καλὸς μας Ἰωσήφ θὰ ἔλθῃ νὰ κτυπήσωμεν τὰ ποτήρια;

— Ὅχι δὲν θὰ ἔλθῃ, Ζηνόβιε, ἀπάντησεν ὁ Λουκάς χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ σείων τὴν κεφαλὴν.

— Μπᾶ! εἶναι δυνατὸν!

— Εἶναι ἀληθέστατον ἀναπαύεται εἰς ζῆνην γῆν. Ἀπέθανε δηλητηριασθεὶς ὑπὸ κακούργων! Μὴ ἀναφέρῃς ὅμως οὐδὲ λέξιν εἰς τὴν Ἀδελίναν περὶ τούτου ἀκούεις;

— Ὡ, μὴ σὲ μέλλῃ! ποῦ λοιπὸν ἀπέθανεν ὁ εὐμορφος ἐκεῖνος νέος;

— Εἰς Καινιγσβέργγην, δηλητηριασθεὶς ὡς σκύλος εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Παναγία παρθένη! θὰ κόστισῃ τοῦτο ἀρετὰ εἰς τὴν καυμένην τὴν Ἀδελίναν. Καὶ ποῖος θὰ τὴν διατρέψῃ;

— Ἐγὼ ἂν θέλῃ ὁ Θεός.

— Πάντοτε ὑπῆρξες καλὴ καρδιά· ἀλλ' εἶπέ μοι θὰ ἐπανακάμψῃς εἰς τὸ σύνταγμα;

— Μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν μου. Ἔως τότε βλέπομεν.

— Δὲν εἶναι σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα. Ὁ θ' ἔκαμνα καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον εἰς τὴν θέσιν σου εἰάν δὲν ἤμην πτωχότατος. Δὲν ἔχω παρὰ τὸν γρηαιὸν σκύλον μου καὶ τὸν μισθὸν μου.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ζηνόβιος ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὅπου καὶ ἔγραψεν ἀνώνυμὸν τινα ἐπιστολὴν

πρὸς τὴν Ἀδελίναν, ῥίψας δὲ αὐτὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ χωρίον Σαλαϊζὲ καὶ ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τῶν ἀθῶων τρίβων ὑπ' εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας.

Ἡ Ἀδελίνα ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ παραχρῆμα ἔπεσε κλινηρῆς ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους λήρου. Αἱ τοῦ τοκετοῦ ὀδύνη δὲν ἐβράδυναν νὰ καταλάβωσιν αὐτήν. Εἰδοποιηθεὶς ὁ Λουκάς ἔδραμε παρ' αὐτῇ, προσεκαλέσατο τὸν ἰατρόν, οἱ δὲ γείτονες προσετοίχισαν τὴν κλινὴν τῆς δυστυχούς καὶ ἐπεθαψίλευσαν αὐτῇ τὰς θεραπειὰς τῶν. Ἀλλὰ τὸ θανάσιμον τραῦμα εἶχεν ἐπενεχθῆ. Ἡ Ἀδελίνα παρέδωκε τὸ πνεῦμα φέρουσα εἰς φῶς τέκνον ἄρρεν, ὁμοίωτον τοῦ Ἰωσήφ, οὐτινος τὸ ὄνομα ὑπῆρξε καὶ ἡ τελευταία τῆς θνησκούσης λέξις.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΤΙΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

(τυπὲς εἶδε φυλ. ΚΓ')

Ἡ κυρία Μοντεσπάν δισεκέδαζε καὶ ἐπαίξεν ὡς μικρὸν παιδίον, ἢ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος τῆς μαρκησίας ἐνομένη μετὰ τὸ ἰδιάζον τοῦ χαρακτήρος προσεῖλκε μᾶλλον τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', ἢ ἡ σπανία αὐτῆς καλλονή. Ἐπαίξεν μετὰ μικρὸν τι ἀμαξίδιον συρμένον ὑπὸ ἑξ μῶν τούς ὠδήγει, τούς ἠνάγκαζε νὰ τρέχωσι καὶ ἄφινε νὰ δάκνωσι τὰς λεπτοφύεις αὐτῆς χεῖρας. Διέτρεφεν ἐντὸς κεχρυσωμένων καὶ εἰκονογραφημένων φαντιῶν, χοίρους, ἵππους, ἐλάφους κ. τ. λ.

Εἰς τὴν αὐλὴν ἐφοβοῦντο τὴν ὀξύνοϊαν καὶ τοὺς ἀστεϊσμούς της. Δυστυχία εἰς τὸν αὐλικὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε διέλθει κάτωθεν τοῦ παραθύρου της, ὅπότεν αὐτὴ εὐρίσκετο ἐν αὐτῷ μετὰ τοῦ βασιλέως ἠνόχλει πάντας δ' ἀφορήτων ἀστεϊσμῶν καὶ διὰ πικροτάτων προσβολῶν. Ἡ θεὰ τῆς κεφαλῆς τῆς βασιλείσεως ἐν τῷ παραθύρῳ, ἦτο δι' αὐτοὺς κεφαλή Μεδούσης. Εἶναι ἀληθές ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Λουδοβίκος ὑπέφραεν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τούτου τὸ ὅποιον εἶχε τοσοῦτον ἐνθαρρύνει. Ὅτε οὗτος δυσηρεστεῖτο μετ' αὐτῆς καθισύχαζε διὰ ἀστεϊσμῶν καὶ χαριεντισμῶν, πλὴν πικροτάτων.

— Ἡ κυρία Θελίζ, ἀδελφὴ τῆς μαρκησίας,

ἦτο ἔτι πνευματωδέστερα αὐτῆς, καὶ ἡ παράδοξος αὐτῆς εὐθυμία δισεκέδαζε τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Ἐπορεύετο εἰς συνάντησιν αὐτοῦ ὅτε ἠγνόει ὅτι εὐρίσκετο εἰς συναναστροφὴν νέων. Εἰς τὴν κυρίαν αὐτὴν ἀποδίδεται καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ περιφήμου ἐκεῖνου λογίου «εἰς τὴν τράπεζαν δὲν γηράσκουσι». Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της ἔζη ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', χαίρουσα μεγάλην εὐνοϊαν καὶ ὑπόληψιν ἐκ μέμους αὐτοῦ. Τὴν ἔφερον ἐνώπιόν του ἐντὸς δίφρου καὶ ἐναντίον πάσης ἐντυπώσεως ἦν ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ τὸ πράσινον ὄφρασμα, ὅπερ ἔφερε χάριν τῶν πασχόντων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, τὴν ἤκουε μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως. Ὁ σύζυγός της κατήγετο ἐκ Βουργουνδίας καὶ εἶχε τοσοῦτον μισήσει τὸ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἐπισπόμενον μέγαρον της, ὥστε ἡ σκληροτέρα ὕβρις ἦν ἠδύνατο νὰ ἐκφέρῃ ἦτο νὰ ὀνομάσῃ τινὰ *Bourgondior*.

Δὲν ὑπῆρχε κατ' αὐτὴν, εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον, οἶκος συναμιλλώμενος πρὸς τὸν οἶκον τῆς Μοντεσπάν, ἐξ οὗ αὐτὴ κατήγετο. Ἐθεώρει ἑαυτὴ ὡς ἀριστούργημα τῆς φύσεως ἕνεκα τῆς λεπτότητος καὶ τελειότητος τῶν μελῶν τοῦ σώματός της, ὅπερ, ὡς αὐτὴ ἔλεγε, προσήρχετο ἐκ τῆς μεγάλης διαφορᾶς ἧτις ὑφίστατο μεταξὺ τῆς καταγωγῆς αὐτῆς καὶ τῆς κοινῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐτιμῶρει εὐκόλως πρόσωπον τοιαύτης περρωπῆς, καὶ ὅτι ἡ θεὸς πλάστιγγ' ἀμειταλαντεύετο ἐπὶ πολὺν χρόνον μέχρις οὗ κατακρημνίσῃ εἰς τὸν ἄδην ἀμαρτωλῶν εὐγενεῖς καταγωγῆς. Ὑπεστήριζε τὰς ἰδέας της μετὰ τοιαύτης βαθυνοίας καὶ πυρετώδους εὐγλωττίας, ὥστε ἠναγκαζέτο τις νὰ τῇ ἀπονεύμῃ τὰ δίκαια.

— Ἡ κυρία Δὲ Νέβερ, θυγάτηρ τῆς κυρίας Θελίζ, ἦτο ἀξιωμακροῦτος καλλονῆς, ἡ δὲ θεὸς της κ. Μοντεσπάν, παρῆλιξ ἤδη, ἐθεώρησεν αὐτὴν ἀξίαν τοῦ βασιλικοῦ ἔρωτος. Εἶχε προφανῶς τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ ἰκανότης δι' ἧς αὐτὴ ἦτο περιβεβλημένη δὲν ἐγκατέλιπε τὴν οἰκογενεαίαν της. Ὁ βασιλεὺς οὐδεμίαν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὴν κυρίαν αὐτὴν, ἰδοὺ δὲ τί ἔγραψε περὶ αὐτῆς ἡ κυρία Δὲ Σεβινιὲ πρὸς τὴν θυγατέρα της: «Ἡ κυρία Δὲ Νεβέρς εἶναι ὠραία ὡς ἡ ἡμέρα, λάμπει ὅλη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ συγκινηθῇ ἢ νὰ θέλγῃ ἡ ὠραιότης της»: Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὸν βασιλέα. Τὸ ἀγλαῖον τοῦ προσώπου της δι' οὗ

ἦτο πεποικισμένη ἐπηνυζάγετο ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῆς ζωηρότητος τῶν φυσικῶν τῶν παρεῖδων της ῥόδων. Οἱ ἄνθρωποι τὴν ὀνόμαζον χλωρίδα, ὁ σύζυγός της Ἀρτεμιν καὶ ὁ ἐραστής της Ἀφροδίτην, διὸ βεβαίως θὰ ἠδύνατο νὰ κατέχη καὶ αὐτὴ θέσιν τινὰ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.

Ὁ σύζυγός της ζηλότυπος ὡς Μισαμεθανός, ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ καρδινάλιου Μαζαρίνου, ὅστις κατέστησεν αὐτὸν πλούσιον διὰ κληρονομίας, δίδων προσέτι αὐτῷ καὶ τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς τῆς Νέβερ. Συνέγραψε ποιήσεις λίαν τετορευμένας, κατέπαυε δὲ ἐπὶ στιγμὴν τὸν ποιητικὸν τοῦ οἴστρου, ὅπως μεταβῆ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ προμηθευθῇ τὰ πρὸς βρώσιν. Ὅταν ἐπετύγγανεν εἰδὸς τι τῆς ὀρεξείως του, ἠγόραζεν ἐξ αὐτοῦ ἀρκετὴν ποσότητα καὶ τὸ ἐναποταμίευεν ἐντὸς τοῦ δωματίου του. Ὁ Μαζαρίνος τῷ ἐγκατέλιπε διὰ διαθήκης ἅπαντα τὰ ἐν Ῥώμῃ κτηματὰ του. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ σύζυγός του δὲν καρδέσκει τοῦτο, προστέρχεται, τὴν διατάττει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὄχημα καὶ λέγει πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην: «Εἰς Ῥώμην». Ἐν γένοι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο παραδοξότατος. Εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ ἐπαινή πάντοτε τὸ ἐξάμβλωμα ἐκεῖνο τοῦ Πραδὸν, τὴν Φαῖδραν, μόνον ὅπως καταβιάσῃ τῆς ἀξίας του τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ῥακίνα.

Ἡ κυρία Ρισγαλιὲ ἦτο καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ δουκὸς τῆς Νέβερ. Ἐγραψε κατὰ τῆς τραγωδίας τοῦ Ῥακίνα ἐξαισίον τι ποίημα τὸ ὅποιον καὶ ὁ Ῥακίνας καὶ ὁ Βοαλὼ παρόδησαν μετὰ δριμύτητος κατὰ τοῦ δουκὸς, θν ὑπελάμβανον ὡς ποιητὴν, διατηροῦντες μετὰ προσοχῆς τὰς αὐτὰς ἰδέας καὶ τὰς αὐτὰς ὁμοιοκαταληξίας:

Dans un palais doré, Damon jaloux et

[?lème

Fait des vers où jamais personno n'en-

[tend rien.

Ἐν τῇ παρωδίᾳ αὐτῇ οὐκ ἰκάνοντο ὁ δούξ τῆς Νέβερ προσεβάλλετο ὡς ποιητῆς, ἀλλὰ ἐνυπῆρχε καὶ ἀπηνής τις ἀλληγορία περὶ τῶν παρεκτραπῶν μιᾶς τῶν ἀδελφῶν του, τῆς Ὀρτενσίας Μαγκίνην, ἣν ἔλαβεν ὡς γυναῖκα ὁ δούξ Μαζαρίνος, οὐτινος τὰς ἰδιοτροπίας γνωρίζομεν.

Γ. Ν. Π.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

ΕΥΓΛΑΛΙΑ ΠΟΝΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑ.

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΥΠΟ

ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΔΙΕ.

(συνέχεια ἴδε φύλλ. Β')

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ ἐργοστάσιον ζωγράφου. Μεγάλῃ θύρᾳ εἰς τὸ βάθος. Μικρὰ θύρᾳ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων. Ὀκρίβας, γραφεὶον κεκλεισμένον, ἀνάκλιτρον, διάφορα καθίσματα, παλαιὰ ἔπιπλα καὶ παλαιὰ πανοπλία, τύπου, κ.τ.λ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ, ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ, ΠΑΥΛΟΣ
ΒΕΡΜΟΝ ΚΑΙ ΔΕΝΝΕΒΙΑ.

[Ὁ Γαζερῶτος κάθηται εἰς θέσιν εἰκονογράφου-μένου. Ὁ Λαβινιάν εἰκονογραφεῖ αὐτόν. Ὁ Παῦλος ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καπνίζει. Ὁ Δεννέβιλ κάθηται ἀντιστρόφως ἐπὶ καθέδρας].

ΠΑΥΛΟΣ.

Χμ! Ἴδου κόμη, καὶ κόμη ὠραιότατη!

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

(παρρητηρῶν)

Ναί, εἶναι ἐπιτυχὲς τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς μου, κύριε Λαβινιάν, ἀλλὰ, μοὶ φαίνεται, ὅτι κατὰ λείπει ἀκόμη.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Πιθανόν· κύριε Γαζερῶτε, προσθέτομεν ὅ,τι λείπει.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

(καθήμενος ἐκ νέου).

Ἴδου, ἐκεῖ εἰς τὸ μέτωπον, νομίζω ὅτι δὲν διεγράψατε ἀρκαύντως. . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Πιθανόν, τὸ διαγράφωμεν.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἐμπρός! ἔσο συγκαταβατικὸς Λαβινιάν, σχεδιάσον αὐτῷ μίαν κεφαλὴν φιλοσόφου, μίαν κεφαλὴν ἐκλεξίμου.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(πρὸς τὸν Γαζερῶτον καὶ ἐξακολουθεῖν ζωγραφῶν).

'Ολίγον πρὸς; τὰ ἀριστερὰ.

ΠΑΥΛΟΣ

(πρὸς τὸν Λαβινιάν).

Διότι, φίλτατέ μου, ὁ κύριος Γαζερῶτος προτίθεται νὰ λιθογραφήσῃ τὸ σχεδιάσμα σου καὶ ἅμα ἐπιστρέψῃ εἰς Μονπελλιάρδον θὰ στείλῃ τοιοῦτοτρόπως ἀντίτυπα τῆς εἰκόνης του πρὸς πάντας τοὺς ἐκλογεῖς τῆς ἐπαρχίας του. . . Ἀνθρώπος λιθογραφημένος εἶναι τι ἐξαιρετικὸν καὶ σημαίνει κάπως εἰς τὴν πολιτικὴν.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

'Απὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους τὴν αὐτὴν μεταχειρίζεσθε ἀστείότητα, κύριε Παῦλε Βερμόν, καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ τὴν ἀλλάξῃτε.

ΠΑΥΛΟΣ

(ἐγειρόμενος).

'Α, κύριε Γαζερῶτε, οἱ ἀστείμοι μου ὅπως καὶ αἱ ἐχθροπάθειά μου, διαρκοῦσε πολὺν καιρὸν. Δὲν ἐλησμόνησα ὅτι ἐξ αἰτίας σας ὀλίγου ἐδέησε νὰ ἀπωλέσω τὴν κληρονομίαν τῆς κληῆς μου θείας κυρίας Δὲ Σουβιράν, καὶ δὲν σὰς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων διὰ τὰς ἀγαθὰς σας προθέσεις.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Κύριε Παῦλε Βερμόν, ἐν ἔγκλημα ἀπέδωκεν ὑμῖν τὴν κληρονομίαν ἐκείνην· ἡ διαθήκη ἐκλάπη.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Τοῦτο εἶναι μῦθος· δὲν ὑπῆρχε διαθήκη.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Πόθεν τὸ γνωρίζετε;

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

'Ἡμῖν τότε εἰς τὸν τόπον, νομίζω.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐκλάπη;

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Γνωρίζετε καλῶς τὸ ἐναντίον· καὶ ὅτι εὐτυχῶς δι' ἐμὲ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκοιμώμην ἡσυχῶς δέκα λεύγας μακρὰν.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Γνωρίζω ὅτι τοῦτο ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἀνακρίσεων.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο;

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

'Εννοῶ ὅ,τι μοὶ ἀρέσκει.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Κύριε Γαζερῶτε. . .

ΠΑΥΛΟΣ

'Ε, τώρα, θὰ δυσαρεστηθῆς μὲ τὸν κύριον Γαζερῶτον; Εἶναι ἀγαθὸς ἄνθρωπος κατὰ βίθος. . . Μολονότι ὄνειρεύεται διαθήκας. . . ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἡ ἔνοχος ἀνευρέθη.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

'Εννοεῖτε τὴν Εὐλαλίαν;

ΠΑΥΛΟΣ

Μοὶ φαίνεται ὅτι αἱ καταδιώξεις ἄς ἐνῆργησα οὐδεμίαν περὶ τούτου ἀφήκην ἀμφιβολῶν. Ἡ μικρὰ ἐκείνη κερὴ ἥτις ἐπιούσως ἔμενε πλησίον τῆς θείας μου καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς τῆς, ἐναντίον τῆς θελήσεως ὅλων. . . Ἡ νοσοκόμος ἐκείνη ἡ ἀποκοιμηθεῖσα δι' ὅπου ὄπερ ἡ Εὐλαλία εἶχεν ὑπεξαιρέσει. . . ἔπειτα νεᾶνις ἥτις δραπετεύει καὶ αὐτοκτονεῖ. . .

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Τὸ πτωμά της δὲν ἀνευρέθη εἰς τὸν καταρράκτην.

ΠΑΥΛΟΣ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ)

'Ελα δά! γίνεσαι ἡλίθιος.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(ὡσαύτως)

Συλλογίζομαι τὴν πτωχὴν ἐκείνην κόρην.

ΠΑΥΛΟΣ

Εἰς τὸν διάβολον αἱ ὑποθέσεις. . . Ὁ Θεὸς ἀναπαύσει τοὺς ἀποθανόντας. . . Ἄλλως τε ἀκούω ἐρχομένην τὴν ὠραίαν Κορνηλίαν.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

'Ἡ σύζυγός μου! . . . Παῦλε, ἐλπίζω ὅτι θὰ φερθῆς φρονίμως καὶ δὲν θὰ τὴν ξεμυαλίσης. . .

ΠΑΥΛΟΣ

'Οχι δὰ Λαβινιάν! μὴ τυχὸν ζηλοτυπεῖς; . . διότι ὅταν ἦτο ὁ μαθητευόμενος Δουβουᾶ, προσέφερον τὴν λατρείαν μου. . . εἰς τὸ πρότυπον αὐτὸ ὅλων τῶν χαρίτων; . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(κατ' ἴδιαν)

'Α! ἐὰν δὲν μ' ἐπλήρωνες τόσον ἀφειδίως τὰς οἰκόνας μου θὰ σὲ διόρθωνα!

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

'Ἡγνόουν ὅτι ὁ κ. Λαβινιάν εἶναι νυμφευμένος.

ΠΑΥΛΟΣ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ)

Εἶναι. . . καὶ. . . θὰ ἰδῆς. . .

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΚΑΙ Οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(εἰσερχομένη καὶ μετὰ φωνῆς ἐπιπληκτικῆς)

Λοιπὸν, Εὐγένιε, θὰ ἔλθης νὰ προγευματίσης τὰ φαγητὸν θὰ χαλάτη.

ΠΑΥΛΟΣ

(πρὸς τὸν Δεννέβιλ)

'Ακούεις;

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(κατ' ἴδιαν)

Τῷ ὄντι.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

'Α, συγγνώμην, κύριε Γαζερῶτε, ἐνόμιζα ὅτι ἐτελειώσατε,

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

'Ετελειώσατε!

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Πῶς;

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Τίποτε.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

'Ακόμη, κυρία.

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Καλή ημέρα, Παῦλε.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(πρὸς τὸν Γαζερῶτον)

Εἶναι ἡ σύζυγός μου.

ΠΑΥΛΟΣ

Κυρία Λαβινιάν, μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν φίλον μου Δεσνεβίλ, φθάσαντα κατ' αὐτὰς ἐξ Ἰταλίας:

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Καὶ ὅστις λογιζέται εὐτυχῆς, κυρία, προσαγορεύων τοσοῦτον διακεκριμένον πρόσωπον.

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Κύριε τοῦτο μὲ κολακεύει, καὶ . . . σᾶς εἶμαι εὐγνώμων.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Σὺς εἶμαι εὐγ. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Πῶς;

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Τίπατε, ἤθελον νὰ σ' εἶπω, φιλιτάτη μου, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι προγευματίζουσι μαζῆ μάς.

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Λοιπὸν! ἴσα ἴσα πρέπει νὰ ταχύνης, διότι γνωρίζεις καλῶς ὅτι ἡ κυρία Βελόμ. . .

ΠΑΥΛΟΣ

Βελόμ! . . . ποία εἶναι αὐτή;

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Μία χρεώτρια ἣτις στέλλει τὴν εἰκόνα της εἰς τὴν Ρωσσίαν ὡς δῆγμα προτιθεμένη νὰ μεταβῆ ἐκεῖσε.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Εἶναι μία ἐταιρία ἀνώνυμος, ἰδρυθεῖσα πρὸς διάδωσιν τῶν γαλλικῶν εὐτραπέλων χορῶν εἰς τὰς βορείους θαλάσσας. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Ἐν τούτοις, τῇ ὑπεσχέθης νὰ τελειώσης σήμερον τὰς κνήμας της . . . καὶ ἰδοὺ ἐγώ. . .

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Πῶς ὑμεῖς;

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

'Αφίνω ὅτι πρέπει νὰ σταθῶ καὶ διὰ τὴν ῥάχιν τῆς κομῆσεως Δεσιβρύ.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Πά! τῆς κυρῆς ἐκείνης;

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Διὰ τὸν ὑψηλὸν τράχηλον τῆς λαίδου Κλαρενδῶνος καὶ διὰ τὸ στήθος τῆς μικρᾶς Βαρωνίδος Δεμεναίου.

ΠΑΥΛΟΣ

(σχηματοποιῶν).

Τῆς μικρᾶς Βαρωνίδος . . . ἣτις εἶναι τόσο ἰσχνή. . . τόσο.

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Καὶ τί μὲ τοῦτο; . . . δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ!

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Καλὰ, καλὰ! δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ διασαλπίζης.

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

'Αφες με ἤσυχον. Ἐγὼ φροντίζω τόσο δι' αὐτὰς τὰς κυρατσίτσας καὶ καταβάλλω ψυχὴν καὶ σῶμα ὅπως χρησιμεύω ὡς πρότυπον διὰ τὰς εἰκόνας των. Σὲ κολακεύω ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας διὰ νὰ ταῖς κάμνης ὄσφρον σφιγγῶς στόμα ἐν σχήματι καρδίας καὶ ὀφθαλμοὺς χυτοὺς ὡς ἀμύγδαλα, αὐταὶ οὔτε κἂν μὲ χερραῖσι.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ὅσφρον σφυκός ὄχι σφιγγός . . . καὶ ὀφθαλμοὺς. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Τί μουρμουρίζει ὁλονόν; . .

ΠΑΥΛΟΣ

Λέγει περὶ τῆς ὄσφρος τῆς σφυκκός. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Μήπως θέλετε καὶ ὑμεῖς νὰ διορθώσητε τὸ λακτικόν μου; . . Βλέπετε ἐκεῖ! Εἶναι τόσο πολυμαθὴς εἰς τὴν σύνταξιν ὁ φιλιτάτος Παῦλος, ὁ ὁπόσιος μίαν ἡμέραν μοὶ ἔγραψε: σὲ περιμένω φιλιτάτη ψυχῆ. . . ἀντὶ νὰ μοὶ γράψῃ φιλιτάτη οἴλη.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Κυρία Λαβινιάν. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Λοιπὸν! ὕστερα; . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Πῶς ὕστερα . . . ὕστερα. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

'Ἐχεις δίκαιον . . . ἦτο πρὶν, δὲν ἦτο ὕστερα.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Πρὶν ἢ ὕστερα. . . σᾶς παρακαλῶ νὰ ἦσθε ὀλιγώτερον μεταδοτικὴ περὶ τοῦ παρελθόντος σας. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Τὸ γνωρίζω, τὸ αὐτὸ συμβαίνει ὅταν σοῦμιλῶ καὶ περὶ τῆς μητρὸς μου. . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Τῆς μητρὸς σου . . . Τέλος πάντων ἔχεις ὄρεξιν νὰ μὲ. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Λέγε . . . ὀγκάνιζε ἀν δὲν βαρύνεσαι. . . (συνομιλοῦσι χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(πρὸς τὸν Παῦλον).

Δὲν μὴ λέγεις ὅθ' γνωρίζωμεν καὶ τὴν μητέρα;

ΠΑΥΛΟΣ

'Αδύνατον τὴν φυλάττουσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν. . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(χαμηλῇ τῇ φωνῇ)

'Αρκεῖ! ἀρκεῖ ἕως ἐδῶ.

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

'Αρκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Κυρία Λαβινιάν!

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Κύριε Δουβουά!

ΠΑΥΛΟΣ

Σιωπή! . . . εἰδ' ἄλλως τὸ πρόγευμα θὰ διέλθῃ μὲ φιλονεικίας.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

'Ἐννοῶ, κυρία, ὅτι σᾶς ἐνοχλεῖ τὸ νὰ χρησιμεύητε ὡς πρότυπον εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ συζύγου σας. Ἐξ ἄλλου ὁμως θὰ ὑπερηφανεύεσθε ὅταν εἰσέρχονται εἰς τὸ ἐργαστάσιον αὐτὸ καὶ ἀκούεται τοὺς ἐπαίνους.

ΠΑΥΛΟΣ

Τὰ περιπλέκεις. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Δὲν ἐννοεῖτε, κύριε, καὶ δὲν ἔχω τίποτε κοινόν μὲ αὐτὰς τὰς εἰκόνας.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Πῶς αἱ εἰκόνας αὐταί. . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Δὲν εἶναι ἐδικαί μου, οὐδὲ τὸ ἐργαστάσιον εἶναι κτήμα μου.

ΓΑΖΕΡΩΤΟΣ

Πῶς!

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Εἶναι ἐνός φίλου ὅστις, μοὶ τὸ ἐδάνεισεν ἀπελθὼν εἰς Ἐλβετίαν καὶ ὅστις, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, εὐηρεστήθη νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ἕως οὗ ἐταιμασθῇ τὸ ἰδικόν μου, νὰ ἐργάζωμαι εἰς τὸ ἐργαστάσιον τοῦτο τὸ ὅποιον συγκοινωνεῖ διὰ τῆς μικρᾶς αὐτῆς θύρας (δεικνύει τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν) μὲ τὴν οἰκίαν τὴν κατοικῶ.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἄλλως τε ὁ κ, Ἐμμανουὴλ Τορτὺ δὲν ἐργάζεται πολὺ, καθόσον οὐδέποτε τὸν ἀπὸ τῆς ἀφ' ἧς ἐρχομαι ἐνταῦθα.

LAVINIAN

Ἰδιαιτέρα ὑποθέσεις. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Καὶ τί ἰδιαιτέρα!

(κρούεται ἡ θύρα).

ΠΑΥΛΟΣ καὶ ΔΕΝΝΕΒΙΑΑ

Ἐμπρός. . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ

Ἐλαρρὸν κτύπημα! . . . πάλιν κρυμὴ κυρατόιτσα ἦτις ἐρχεται νὰ ἐμβαλλοθῆ. (κρούεται ἐκ νέου ἡ θύρα). Ἐμπρός λοιπόν! (Ὁ Μικρῆσιος ἐμφανίζεται).

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙΟΣ Ο ΒΙΟΣ,

ΤΟΙΟΥΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἐρωτηθεὶς ὁ Καῖσαρ, ποῖος θάνατος εἶναι ὁ ἀρεστότερος; ἀπεκρίνατο «ὁ ἀπροσδόκητος», καὶ εἰκότως τὸ θνήσκειν εἶναι πράξις βιαία, πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ βιαίων πράξεων ἀπαιτεῖται δύναμις· τοῦτου ἕνεκεν τελευτᾷ ὁ νέος ἀσυγκρίτως εὐκολώτερον τοῦ γέροντος. «Ἐὰν μὴ διακυβεύσῃτε τὸν βίον, οὐδέποτε θὰ κερδήσῃτε τὸν βίον» ἀναφωνεῖ μετὰ τοῦ Σμιλλέρου ἐνθουσιῶσα ἡ νεολαία. Ὁ γέρον τούτου ἀντίον κείποτε μετὰ περιστάσεως φεύγει τὸν θάνατον καὶ διὰ παντός ζητεῖ νὰ τὸν ἀποσοδῆσῃ ἢ καὶ διαμάσῃ· ἀλλ' οὐδεὶς ἄλλος πραγματικῶς τὸν ἀπυφύγει ἢ ὁ περιφρονῶν καὶ διώκων αὐτόν, ὁ δεῖος δὲ διώκεται καὶ καταλαμβάνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τοῦ θανάτου. Ἀληθεῖς μὲν ὅτι ὁ θάνατος δὲν καταλαμβάνει πάντας διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου· οὐχ' ἦττον ὅμως ὀρθὸν ἦτο ὅπως οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἀνά στόμα λόγον «ὅπως ζῆ· οὐτὸ θὰ ἀποθάνῃ; (uti vivis. ita ibis)· αὐτὸς ὁ Τάμιος προσθυμῆθη ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀληθές τῆς ῥήτρας ἐκείνης ἐκ τῶν διαφόρων τρόπων

καθ' οὓς ἐτελεύτησαν πολλοὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Ὁ πολὺστροφος, γυναικοφιλῆς καὶ χαριτόγλωστος Ὀκταβιανὸς ἀφῆκε τὸ πνεῦμα λέγων πρὸς τὴν σύζυγόν του «Διὶβία μέμνησο τοῦ ἡμετέρου γάμου καὶ χαῖρε» Livia conjugii nostri memor vive et vale) Ὁ Οὐεσπασιανὸς, ὁ κατὰ τὸν Σιετώνιον πολλάκις ἰσχυρίσθη· ὅτι ὁ Καῖσαρ ὀρεῖται νὰ περιμένῃ τὸν θάνατον ὀρθίος, ἀπέθανε παύσων, καθήμενος ἐπὶ θρόνου καὶ ὑπαινιττόμενος τὴν ἀποθνήσκουσαν διὰ τῶν λόγων «ὡς νομίζω, γίνομαι Θεός» (ut puto, Deus fio). Δολοφονούμενος ὁ αὐστηρότατος Γάβριος ἐπανάλαβε τὴν ῥήτραν δικαστοῦ τινος «φύνευσόν με, ἐὰν φρονῆς, ὅτι ὁ ἐμὸς θάνατος θὰ ὠφελήτῃ πως τὸν Ῥωμαϊκὸν δῆμον». Ὁ Σεπτίμιος Σεβήριος ἐτελεύτησε λέγων ὅτι καὶ ἐν ταῖς μάχαις εἶπεν «ἐστὲ ἔτοιμοι μήπως τυχὸν λάθω ἀνάγκην νὰ δώσω νέιν ἐπιταγήν». Ὁ σοφίαν ἐκ παιθῶν ποθήσας Γοίθιος ἀποθνήσκων ἀνέκραξε «περισσότερον φῶς, περισσότερον φῶς!» ὁ δὲ Βύρων, ὁ ἔνθους αἰοῦνός του ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἀγῶνος «θάρος καὶ ἐμπρός!» Ὅπως ἐξῆσαν οὕτως ἀπέθανεν ὁ τῆς Πολωνίας βασιλεὺς Αὐγουστος ὁ τρίτος, ὕστερον δὲ καὶ ὁ σοβαρτικὸς αὐτοῦ ὑπουργὸς κόμης Βρζλ, προβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας ἐν συμποσίῳ· προῖδόν τὸ τέλος τοῦ βίου διέταξε νὰ παρατεθῆ ἐπὶ τὴν τράπεζαν ὁ ἀριστος συγγραμμικός οἶνος, ἐξέφυξε δὲ προπίνων εἰς ὑγείαν τῶν φίλων. Ἐσθρὸς τῶν διὰ γαστρὸς ἡδονῶν, ὁ τῆς Βρουσιῆκης δούης Ἑρρίκος Γουλιός (1613), ἀπέθανε κ' ὅθ' ἦν στιγμὴν πυρῶν ἐφραγε πέποντας καὶ ἔπασεν ὕδωρ πολὺ. Ὁ ἰατρὸς καὶ φίλος Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου Λαυρεντῆ ἐτελεύτησε φυχῶν πολλὰ πέμματα ὕδρων ἤτοι ἐδιωδῆτων ἀλλὰ δυσπέπτων σπύγγων· ὁ δὲ ἐπισκοπὸς Παταβίας διεσπράγγη τρώγων τὸ σύνθημα αὐτῷ καὶ προσφιλῆς βρώμα, ἀλλὰ ντας, ὕιον λίπος καὶ λάχανα τεταρυχυμένα.

Θάνατον ἀπροσδόκητον ἐπῆνεγκε πλέον ἢ ἄπαξ ἡ ὑπερβολὴ τῆς χαρᾶς. Ὁ πάπας Λέων ὁ δέκατος, ὁ ἐκ Μεδίκων καὶ γενεῶν τῆς κιλικιανῆς προστάτης, ἀπέθανεν ὑπὸ ἐξάλλου χαρᾶς, ὅποτε ἤκουσεν ὅτι οἱ αὐτοκρατορικοὶ εἶχον τρέψῃ εἰς φυγὴν τοὺς Γάλλους. Ἀφορμὴν εἰς τὸ αὐτὸ εἶδο. τοῦ θανάτου εἶχε δώσει ποτὲ καὶ ὁ μέγας Λεὼντινὸς καταλιπὼν ἐν τῇ διαθήκῃ 16,000 ταλλήρων πρὸς τὸν ἀδελφιδεὸν αὐτοῦ, τὸν ἱερέα Λέφλερ· τούτου ἡ σύζυγος, ἰδοῦσα

μετακινούμενα εἰς τὴν οἰκίαν τὰ κιβώτια, ἐχάρη τοσοῦτον ὑπερβολικῶς, ὥστε ἔπεσε νεκρὰ πρὸ τῆς θύρας. Πολλοὶ ἄλλοι ἀπέθανον ὑπὸ γέλωτος. Ὁ ἀστέιος καὶ εὐτράπελος Φροίλιχ, γελωτοποιὸς Αὐγούστου τοῦ ἰσχυροῦ, ὁ σύνθημα τοῦ βίου του λαβὼν «πάντοτε Φροίλιχ (εὐθυμος), οὐδέποτε σκυθρωπὸς», ἀπέθανεν ἐν Βαρσοβίᾳ ὑπὸ γέλωτος. Συνθήσεσθαι ἐπέρχεται ὁ θάνατος ἕνεκεν λύπης καὶ ὀργῆς, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἤτιώνται καὶ οἱ ἄλλως φρονιμώτατοι. Ὁ διαθνήσκων καρδιναλῖος καὶ ὑπουργὸς Καρόλου τοῦ πέμπτου Σιμόνης, δὲν ἠδυνήθη νὰ παρηγορηθῆ ἀναμνηστικόμενος τὸν κληρὸν καὶ ἀσπλαγχνον τρόπον, μεθ' οὗ τὸν ἀπέμπεψεν ὁ αὐτοκράτωρ «τὰ κατωρθώματά σου, τῷ εἶχε μνηύσει οὗτος, εἶναι τηλικαῦτα, ὥστε μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ σὲ ἀνταμείψῃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· πορευθήτω λοιπόν νὰ διέλθῃς ἐν ἀνέσει τὸ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν σου ἐν τῇ ἐπισκοπῇ σου Τολεδέα». Ὁρῆ διέκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ ἐπισήμου ἱστοριογράφου Θουμαῦρ, τοῦ προσαγορευθέντος Ἀβεντιῦ, ἀκμάσαντος· δὲ ἐπὶ τοῦ δουκὸς Ἀλβέρτου Ε', τῆς Βαυαρίας. Τῷ 1834 ἐρίφθη εἰς τὰς ἐν Ἰγγολστάδῃ φυλακὰς ὡς αἰρετικὸς διότι κατέλυσε τὴν νηστείαν ἕνεκεν ἀσθενείας. Ὑπέρμετρος ὀργὴ ἐθνήκωσεν τὸν πολυθρύλλητον ἀρχιγερματέα τῆς πρώην γερμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ «ἠνίοχον τῆς Εὐρώπης» πρίγκιπα Κάουνιτς· μαθὼν ὅτι οἱ ἀγαθῶσται αὐτοῦ ἐπλαστογράφησαν τὴν ὑπογραφὴν του δὲν ἠθέλησε πλέον οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πῆ, οὔτε ἰατρικὰ νὰ λάβῃ, ἀλλ' ἐλιμοιτόνησεν. Ὁ δευτερότοκος πρίγκιψ τοῦ Σολμσλιχ Κάρολος ἀπέβησεν ἰδὼν ἀποτυγχῶσαν μίαν φιλικὴν μεσολάθεσίν του, ὁ δὲ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας καθηγητῆς Πλάτνερος ἀπέθανε τῷ 1818 διότι δὲν ἔλαβε τὸ παράσημον ἀριστυτῆτος τινὸς σαξωνικοῦ τάγματος. Ὁ διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς Ἰωδορφεῖδος Ἀργύλδος, ἐν Ηερλεβέργγῃ, μετέδιδε τοῖς πιστοῖς τὴν θεῖαν εὐχαριστίαν, ὅποτε οἱ ὑπάλληλοι τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας Φρ. Γουλιέλμου Α' εἰσελθόντες εἰς τὸν ναὸν ἤρπασαν τοὺς αὐτοῦ ἐν ἑλληκτικῶν νέους εἰς βιαίαν τοῦ στρατοῦ ὑπηρεσίαν· νεκρὸς ἔμεινεν ὁ εὐλαβὴς ἱερεὺς διότι ἀσθενῶς εἶχε ταρχθῆ ἱερὰ τελετῆ. Ὁρατοῖς εἶναι ὁ θάνατος δὲ πολλοὶ ἀποθνήσκουσιν ἀσχολούμενοι εἰς τὸ ἐκυτῶν ἐπιτήδευμα, λ. χ. οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τοῦ ἀμψωνος, οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ βήματος, οἱ δικασταὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ὁ Σύμ-

βουλος Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου Στέλτερ, ἐτελεύτησεν ἀναγινώσκων ἰδίαν ἔκθεσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως του. Μέγα εὐτύχημα νομίζεται τὸ ἀποθνήσκειν ἐν πλήρει συνειδήσει, ἡσυχῶς καὶ μετὰ φαιδρότητος. Ὁ τῆς Αὐστρίας αὐτοκράτωρ Λεοπόλδος Α' ἀπεκοιμήθη διὰ παντός ὑπὸ τοὺς τερψιθῆμους ἤχους τῆς μουσικῆς, ἣν διέταξε νὰ παιανίσωσιν. Ὁ ἐκ Μεκλεμβούργου ἱστορικὸς Φράγκ μαθὼν τὴν τελευτὴν ἐπιστηθίου φίλου του, εἶπεν ἀταράχως ὅτι θὰ ἀπέθνησκε καὶ αὐτὸς τῇ ἐπαύριον, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ὁ τῆς Ἀσίας Δαρυστάτης Λαυδγράφιος Λουδοβίκος Η' ἐτελεύτησεν ἐν τῷ θεάτρῳ καθ' ἣν στιγμὴν ἀπαχόμενος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἠραποῖός τις, ἀνεβόησε «Κύριε, δέξιαι τὸ πνευμά μου».

«Bagar»

(Ἐκ τῆς Κλεισῆς).

ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗΝ.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Errare humanum est. — Τὸ σφάλειν ἐστὶν ἀνθρώπινον καὶ ἀνήκει εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἐν δὲ ὁ καθ' ἡμᾶς αἰὼν, ὁ οὕτως τῆς προόδου καλούμενος, δὲν σφάλῃ ὅσον οἱ πρὸ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχ' ἦττον δὲν μένει καὶ πάντῃ ἀλλότριος τῶν σφαλμάτων, καὶ πρὸ πάντων τῶν περὶ τὴν ἰατρικὴν. Μάρτυρες ἕστωσαν τὰ μοιραῖα ἔτη καθ' ἃ ἐπεπόλαζεν ὁ βροτολογὸς Ἀσιατικὸς λοιμὸς, καὶ εἶδομεν ἀνανεομένης ἐν πολλοῖς εἰς ἄκρον πεπολιτισμένους μέρεσι, τὰς ἀρχαίας προλήψεις τῶν δηλητηριασῶν καὶ χριστῶν, ὧν ἕνεκα πολλὰ ἐθυσίασθησαν ὀλοκυτώματα εἰς τὸν βωμὸν τῆς δευτερονομίας. Ἐνόμιζέ τις τότε ὅτι ἐπανήλθομεν εἰς τὸν Μεσαίωνα!

Ἄλλ' ὑπάρχουσι προλήψεις παρὰ τῷ λαῷ ἔτι καὶ νῦν ὡς πρὸς τὴν ἰατρικὴν, αἵτινες ἂν ἀποβαίνουσιν ὀλέθριοι ὡς εἶσιναι, δύνανται οὐχ' ἦττον νὰ καταστῶσι κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦττον ἐπιβλαβεῖς.

Περὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν προτιθέμεθα νὰ διαλάβωμεν, ὅπως προλάβωμεν ἀπεικταίαις τινὰς συνειπείαις.

Ἄς ἀρχήσωμεν ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ.

Τάλαινας Κομηταί! πῶς ἐσυκοφαντήθητε! Λοιμὸς, λιμὸς, πόλεμος, δυστυχία παντοειδής, ἰδοὺ οἱ σύντροφοί σας! Καὶ ὅμως οὐδεὶς τῶν μεγάλων ἀστρονόμων ἠβουλήθη νὰ πεισθῇ εἰς τοῦτο, καὶ μετὰ τὸν Οὐμβόλδον καὶ τὰς θεωρίας του, πολλοὶ, μὴ Ἀστρονόμοι μάλιστα, ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμά του· ἀλλ' ὁ ὄχλος ἀδυνατεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν περὶ Κομητῶν θεωρίαν του! Ἐπῆλθε πολλάκις ἡ χολέρα καὶ ἄνευ Κομητοῦ, ἐπῆλθον πόλεμοι καὶ λιμοί, ἀλλὰ κομηταὶ δὲν ἐνεφανίσθησαν. Ἄν ὅμως συνέπεσε νὰ ἐμφανισθῇ κομητῆς τις κατ' ἐξαιρέσειν ἐν μιᾷ τῶν δυστυχιῶν, ὦ! τότε ἀπισκορακίζεται ὁ κανὼν καὶ ἐναγκάζεται ἡ ἐξαιρέσις!

Ἡ πρόληψις ὅμως αὕτη δὲν ἔχει συνεπίαις ἐπιβλάσεις· ἀλλ' ὅ,τι εἶναι ὄντως ἐπίφοβον, εἶναι ἡ εὐκολία μεθ' ἧς οἱ ἀσθενεῖς παραδίδονται ἢ παραδίδουσι τὰ προσφιλέστερα αὐτῶν ἄτομα εἰς χεῖρας ἀμαθῶν, ἀγύρτων, ἢ βλακωδῶν γραϊδίων, ἐνῶ ἀποβαίνει τσοσούτο δύσκολος ἡ ἴασις τοῦ λοιμοῦ εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἐπὶ τσοσούτα ἔτη ἀπυῆθησε κύπτων ἐπὶ τῶν συγγραμμάτων καὶ διήνυσεν ὄρας ὀλοκλήρους περὶ τὴν κλινὴν τοῦ ἀσθενοῦς, ἵνα σπουδάσῃ βελτίως τὴν ἀσθενείαν του! Ὁ ἀμαθέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν ἔχη ὠρολόγιον τεθλασμένον, κομίζει αὐτὸ πρὸς τὸν ὠρολογοποιόν, ἵνα τὸ ἐπιδιορθώσῃ, καὶ οὐχὶ βεβαίως πρὸς τὸν βάρπητην ἢ ὑποδηματοποιόν· ἀλλὰ καὶ οἱ μᾶλλον μεμορφωμένοι, ἐμπιστεύονται τὴν ὑπαρξίν των καὶ τὴν τῶν συγγενῶν των εἰς ἀγύρτας καὶ γύναια μᾶλλον, ἢ εἰς τοὺς πεπειραμένους καὶ ἐπιστήμονας ἱατροὺς!

Ἐλέγη, καὶ ἴσως ἐλλόγως, ὅτι ἡ ἱατρικὴ εἶναι ἐπιστήμη συμπερασματικὴ καὶ οὐχὶ βεβαία. Ἔστω! Ἀλλὰ τίς δύναται κάλλιον νὰ ἐξάξῃ τὰ ὀρθὰ συμπεράσματα; ὁ ἱατρὸς ἢ ὁ ἀμαθὴς καὶ ἀγύρτης; Καὶ ὅμως πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι τὴν μακίαν νὰ ᾧσιν ἱατροί! Δίκαιον ἄρα εἶχεν ὁ Γονέλλας, ὅτε διετίετο πρὸς τὸν Δούκα τῆς Φερρῆρας Ἀλφόνσον δ' Ἔστ, ὅτι τὸ ἔργον ὅπερ ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων μετέρχεται εἶναι ἡ ἱατρικὴ, καὶ ἐκέρδιτε τὴν περιδοσίν, ὅτε ἡμέραν τινὰ προσεπειρήθη τὸν κερφα-

λαλοῦντα καὶ ὀδονταλοῦντα, καὶ πάντες οἱ αὐλικοί, τοῦ Δούκου συμπεριλαμβανομένου, ἐγνωμάτευσαν περὶ τῶν μέσων τῆς θεραπείας, χωρὶς νὰ τὸν συμβουλεύσῃ τις ἐξ αὐτῶν νὰ πορευθῇ πρὸς τὸν ἱατρὸν, ὅπερ ἦτο φυσικώτατον.

Ἐὰν ἐπειρώμεθα νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰς διαφορὰς προλήψεως τοῦ λαοῦ περὶ τὴν ἱατρικὴν, ἤθελε καταλάβει ἡμᾶς ὁ χρόνος. Ἀρκούμεθα μόνον σημειοῦντες τινὰς τῶν κυριωτέρων.

Ἡ τυραννικὴ τῶν βρεφῶν περίζωσις (σπικράνωμα) ὁ φόβος τοῦ νὰ βίβωμεν αὐτὰ εἰς ψυχρὸν λουτρὸν· τὸ νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ εὐκοιλιότης κατὰ τὴν ὀδοντοφυΐαν εἶναι ἐπιβλαβὴς καὶ νὰ ζητῶμεν νὰ τὴν θεραπεύωμεν· τὸ νὰ φοβώμεθα νὰ γαλακτοτροφῆται αὐτὰ διὰ ζῶων, ἐν ἀνάγκῃ, μέσον τῶν ἀρτίως ἐφευρεθέντων biberons (ἐκμύζωτρα)· τὸ νὰ καλύπτωμεν τοὺς ἀσθενεῖς οἰτινας ἔχουσι ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσωσι, καὶ οὐ νὰ ἐπκυξάνωμεν τὸν πυρετὸν ὅστις τοὺς καταβιβρώσκει· τὸ νὰ μεταχειρίζομεθα ἀρώματά τινα ὅπως διευκολύνωμεν τὴν χώνευσιν, ἢ νὰ καταχρώμεθα τοῦ οἴνου καὶ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, διὰ νὰ δυναμώσωμεν· τὸ νὰ νομίζωμεν ὑγιεστερὰν τὴν ἀσκητικὴν τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὸ φαγητόν· τὸ νὰ φοβώμεθα ὅτι ἡ συνεχὴς χρῆσις τῶν λουτρῶν ἐπιφέρει ἀδυναμίαν εἰς τὸν ὀργανισμόν, πρὸ πάντων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν κυνικῶν καυμάτων· τὸ νὰ νομίζωμεν ἐπωφελεῖ τὴν συνεχῆ χρῆσιν τῶν κλοαρτίων· τὸ νὰ νομίζωμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ κείρωμεν τὴν κόμη κατὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς Σελήνης· τὸ νὰ ἀλείφωμεν ἐλαίῳ τὰ βρέφη καὶ νὰ τοῖς ἀφαιρῶμεν οὕτω τὴν ἀναγκαίαν εἰσπνοήν· τὸ νὰ φοβώμεθα τὴν πρώτην ἀφαιμάξιν ὡς καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ, λόγῳ ὅτι ποτὲ δὲν ἐκάμαμεν τοιαύτην, ὡς νὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀρχίσῃ τις ἐκ τῆς δευτέρας· τὸ νὰ ἐνεργῶμεν ἐκ τοῦναντίου ἀφαιμάξιν ἀνὰ ἕκαστον ἕνα ἄνευ ἀνάγκης· τὸ νὰ μὴ πτύωμεν ἐπὶ τῆς ἀνθρακίως λόγῳ ὅτι θὰ πᾶθωμεν ὑπὸ φθίσεως· τὸ νὰ θάπτωμεν τοὺς ἀποσπομένους ὀδόντας ἵνα ταχέως φῶσιν ἔτεροι· τὸ νὰ δίδωμεν πίστιν εἰς τὰς προρρήσεις ἀνοσιῶν τινῶν γραϊδίων, πρὸ πάντων ὡς πρὸ τὰ βρέφη καὶ τὰς νεάνιδας· τὸ ν' ἀποδίδωμεν ἐνοχλήματα τινα τῶν γυναικῶν εἰς τὸ παρ' αὐτῶν κατακλυθῆν γάλα διὰ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων των· τὸ ν' ἀποδίδωμεν τὴν ἰσχότητα τῶν νηπίων εἰς τὸ «κακὸ μάτι» κοινῶς λεγόμενον, ἢ εἰς τὴν κητάραν γραϊδίου τινός· τὸ νὰ νομίζωμεν ἐπιζήμιον καὶ πρόξενον κακῶν τὸν

ΠΕΡΙ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΕΝ ΕΙΔΕΙ

ΠΛΑΚΟΥΝΤΩΝ,

νοθεύσεως αὐτοῦ καὶ περὶ τυροῦ καὶ βουτύρου, περὶ κρεατοδιατηρητικῶν μέσων, περὶ ἐπιβλαβῶς χοιρίνου κρέατος καὶ χρησιμοποήσεως θηρσιμαίων ζώων καὶ φασγοροβόλων σωματίων.

Κατασκευὴ γάλακτος εἰς ξηρὰν κατάστασιν.

Εἰς 2 ὀκάδας νεαροῦ γάλακτος διαλύονται 30 δράμματα λευκῆς ζαχαρώσεως, καὶ τοῦτο τὸ διάλυμα τοῦ γάλακτος ἐξατμίζεται ἀπὸ διαρκούς ἐξατμίσεως δι' ἠπίου πυρὸς μέχρι συστάσεως κοινῆς σεραπίου καὶ ἅμα μετὰ τὴν τῆξιν αὐτοῦ πηχθῆ πρὸς στερεὰν μάζαν, ἐγγύεται εἰς τύπους καὶ μετὰ τὴν πῆξιν διακόπτεται εἰς κομμάτια. Βουλόμενοι νὰ κατασκευάσωμεν γάλα καὶ πρὸς πόσιν καὶ πρὸς κατασκευὴν τοῦ μετὰ γάλακτος καφφέ, διαλύομεν τριμμά τι τοῦ ξηροῦ τούτου γάλακτος εἰς θερμὸν ὕδωρ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποκτίσεως γάλακτος πραγματοποιεῖται.

ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Διὰ τῆς ἐξατμίσεως τῶν πεπυκνωμένων ἀποβρασμάτων τοῦ καφφέ ἀπολαμβάνονται τὰ ἐκχυλίματα τοῦ καφφέ, ὅστε ἐν τεμαχίον τοιούτου ἐκχυλίματος μετὰ τινος τεμαχίου πλάκοντος τοῦ γάλακτος διαλυθῆ διὰ θερμοῦ ὕδατος, ἀπολαμβάνεται πάραυτα καφφὲς μετὰ γάλακτος.

Περὶ τῆς τοῦ γάλακτος νοθεύσεως.

Ἐν τῶν πλέον σπουδαίων καὶ καλλιτέρων τροφίμων ἐμπεριέχον πλήθος θρεπτικῶν οὐσιῶν, βούτυρον, λεύκωμα, ζάχαριν, τυρὸν, φωσφορικὰ ἄλατα καὶ τίτανον, εἶναι τὸ γάλα τὸ καλούμενον Lac. Τοῦτο πολλάκις νοθεύεται ὑπὸ ἀισχροκερδῶν γαλακτοπώλων διὰ τῆς προσμίξεως ὕδατος, τὸ ὅποιον δύναται νὰ γνωρισθῆ διὰ ἀραιομέτρων, Γράδα καλουμένων, καὶ κυρίως διὰ τοῦ πρὸς τούτου τοῦ σκοποῦ γαλακτομέτρου. Ἐπίσης τοιούτου ἀραιωμένου γάλακτος σταγῶν

ἐπιβλαβῶν τὸ νὰ φοβώμεθα τὴν ὀπίσθεν τῶν ὠτίων, ἢ ἐπὶ τῶν κροτάφων τῶν νηπίων ἐπίθεσιν τῶν βδελλῶν, ἵνα μὴ ἀναριθμώσωμεν τὸ αἷμα ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐκράζονται αἱ γυναῖκες· τὸ νὰ νομίζωμεν ὅτι νωπὸν βέσιον κρέας τιθέμενον ἐπὶ τοῦ καρκίνου θεραπεύει αὐτὸν ἐντελῶς· τὸ νὰ φοβώμεθα τὴν χρῆσιν τοῦ ὑδραργύρου· τὸ νὰ νομίζωμεν ὅτι εἶναι πολὺ κινδυνωδέστερον διὰ τὴν γυναῖκα ἐὰν ἐπέλθῃ αὐτῇ ὁ τοκετός κατὰ τὸν 8ον μῆνα ἢ κατὰ τὸν 7ον· τὸ νὰ ζητῶμεν αἰετοπτε ὑπὸ τῶν ἱατρῶν φάρμακα καὶ τοὶ αὐτοὶ δὲν ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀνάγκην· τὸ νὰ μὴ θέλωμεν ποσῶς πάλιν νὰ μεταχειρισθῶμεν φάρμακα· τὸ νὰ σώζωμεν τοὺς πνιγομένους ἀναστρέφοντες αὐτοὺς μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἵνα δῆθεν ἐξαγάγωσι τὸ ποθὲν ὕδωρ· τὸ νὰ φοβώμεθα νὰ ἐγγίσωμεν πληρωμένον, ἀπαχθονισθέντα, φνευθέντα ἢ δηλητηριασθέντα· τὸ νὰ νομίζωμεν ὅτι φυτὰ τινα θεραπεύουσιν ἢ ἀποδιοπομποῦσιν ἀσθενείας τινὰς, πρὸ πάντων τὴν ἐπιληψίαν· τέλος. . . θὰ ἦτο ἀτελεύτητος ἢ ἀπαριθμησις τῶν προλήψεων καὶ δαισιδαϊμονιῶν τοῦ ὄχλου! Θὰ ἐπιτύχωμεν ἄρα νὰ ἐξαλείψωμεν αὐτάς; ἀμφιβέλλομεν. Ἄς εὐχαριστηθῶμεν τοῦλάχιστον ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἠλαττώθη ἐπαυσθητῶς· πολεμοῦντες δὲ αὐτάς ἀενάως, ἐλπίζομεν ὅτι θελομεν τελείως καταστρέψαι αὐτάς, καὶ τοὶ ἡ γνώμη τοῦ σατυρικοῦ Ἀστυγιάνου (Astigiano) φαίνεται ἡμῖν ὀρθοτάτη, εἰπόντος:

«E quale d' asse si trae chiodo con
[chiodo,
Donde un error si svelle, altro sen
[piani.

Il mondo è vecchio, e tal fu ognor
suo modo». . . (1)

Α. ΔΙΒΛΩΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

ἐπιλογίας.

(1) Κατὰ ἀπὸ τὰς σκευὰς ἐξήχθημεν τὸν ἦλον διὰ τοῦ ἡλίου, οὕτω καὶ τῆς προλήψεως ἐξατμίζομένης μίσηται ἔτερα. — Ὁ κόσμος εἶναι γέρον καὶ αἰετοπτε ὑπὲρ τοιούτου.

δὲν στέκεται ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἀλλὰ διαρρέει. Διὰ προμίσσεως ἀλύου (Nesaseté) δρύζης ἀλεύρου, διὰ νὰ φανῆ πλέον πυκνορευστὸν, γνωρίζεται, καθότι τοιοῦτο γάλα ἡτύχως ἀφεθὲν ἀποθέτει τὸ ἀμυλονεῖς τὸν πυθμένα τοῦ ἀγγείου, καὶ ἐὰν πρὸς τοιοῦτο καταττάλαγμα προσθέσωμεν διάλυτον Ἰωδίου, προσλαμβάνει κυκνοῦν γράμμα. Διὰ νὰ προφυλαχθῇ τὸ γάλα ἀπὸ τὴν ὀξύνισιν καὶ νὰ διαλυθῇ τὸ ὀξύνισμένον μέρος τοῦ πεπηγμένου γάλακτος, προσθέτουσιν ἀσυνείδητοι γαλακτοπῶλαι ὀλίγον λατρὸν ἢ καλιάν, ἢ πράττοντες καλλίτερα κατὰ νέαν μέθοδον, ὀλίγον ποσὸν θύρακος (χρυσοκόλλας), μόνον τοῦτο τοιοῦτο γάλα ἔχει γεῦσιν ἀλατῶδη καὶ ἐπιφέρει διάρροϊαν καὶ κολικοπόνους, ὥστε ἡ τοιαύτη ἀποξύνισις πάντοτε εἶναι ἐπιβλαβής. Πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς προσθεθείσης καὶ ὑπερπερούσης καλιᾶς καὶ τοῦ λατρονίου, ὑπάρχει χάρτης κίτρινος δοκιμαστικός, καλούμενος χάρτης προκορϊζικῆς (Charta Carcumae), ὅστις ἐμβαθεῖς εἰς τοιαύτην διάλυσιν τοῦ γάλακτος μετὰ καλιᾶς, ἢ λατρονίου, μεταβάλλει τὸ χρώμα του εἰς καστανοχρῶνον. Ἡ λέξις γάλα (Lac, λατινιστὶ Lait, Latte) συνάδει μετὰ τὴν περσικὴν καὶ κινεζικὴν ὀνομασίαν τοῦ γάλακτος Lak.

Ξ. ΛΑΝΑΡΕΡ.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΤΟΥ

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ Γ΄.

Πατρὸς τοῦ σημερινοῦ τῶν Γάλλων νικητοῦ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ Δ΄.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Φριδερίκου Γουλιέλμου Β΄ καὶ τῆς πριγκιπέσσης Λουϊζίας τῆς Έσσης-Δαρμσταδίας, ἐγεννήθη τῇ 3 Αὐγούστου 1770. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐπεμελήθη μόνη διὰ τὴν ἀνατροφήν του καὶ ἐνεστάλαξεν αὐτῷ τὰς ἰδίας αὐτῆς διαθέσεις. Πρῶτος παιδαγωγὸς τοῦ παιδὸς ἐστάθη ὁ Κάρολος Ἀδόλφος Βρούχλ (di Brühl). Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ πεπρωμισμένος μετὰ ἐξαιρετικὸν χαρακτῆρα, προήρως ἀνέπτυξε θάρρος ψυχῆς, ὅπερ διὰ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν εἶναι τι σπάνιον. Ἡκολούθησε τὸν πατέρα αὐτοῦ τῷ 1792 μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρίνου,

καὶ διεκρίθη κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐστρατεῖαν διὰ τὸ ψυχρὸν αἷμά του καὶ τὴν γενναϊότητα του. Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτω ἐποχὴν ἐπικρουσιάσθη πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν Λουϊζίαν, θυγατέρα τοῦ δούκῃ τοῦ Μεκλεμβούργου, ἢ συνήντησεν ἐν Μαγεντία· θελχθεὶς ὑπ' αὐτῆς, τὴν ἐνυμφεύθη τῇ 24 Δεκεμβρίου 1793.

Μετὰ 4 ἐνιαυτοῦ, ὅ ἐστι τῇ 16 Νοεμβρίου 1797, διεδέχθη τὸν Πατέρα αὐτοῦ καὶ ἐπασκέψθη τὰς κυριώτερας τοῦ βασιλείου του ἐπαρχίας μετὰ τῆς συζύγου του, ἀπεκδεχόμενος τὸν ὄρκον τῆς πίστεως πρὸς τὸν ὑψηλὸν του. Ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς εἰρήνης, ἐσκέψθη νὰ θεμελιώσῃ ἔμφρονα ἐσωτερικὴν διοίκησιν, ἐπιτρέψας τοῖς ὑπικότοις αὐτοῦ νὰ ἐξελέγχωσι τὴν διαγωγὴν του. Συνεπεία τῆς ἐν Βασιλείᾳ συνομολογηθείσης συνθήκης κατὰ τὸ 1795, ἡ Πρωσσία ἐτήρησεν οὐδὲτερότητα πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἐνῶ αἱ λοιπαὶ δυνάμεις ἐπανήρχοντο τῶν ἐθροπραξίων. Ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη τῇ 9 Φεβρουαρίου 1801 ἐν Λουμβίλλη, καὶ πᾶσα ἡ ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ Ρήνου ἔλαχε τῇ Γαλλίᾳ, τῆς Πρωσσίας λαβοῦσης ὡς ἀντάλλαγμα τῷ 1803 αὐξήσιν ὀρίων 180 γεωγραφικῶν τετραγωνικῶν μιλίων, μετὰ πλείους τῶν 400 χιλιάδων κατοίκων. Μέγα μέρος τῶν τῶπων τούτων, εὐφρόν καὶ ἐν τερπνῇ θέσει εὐρισκομένων, ἔφερον πρὸσοδον 2,000,000 φιορινίων. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ἐπωφεληθεὶς τῆς εἰρήνης, προήγαγε τὴν παιδείαν καὶ τὴν γεωργίαν εἰς τὰς περιῶν ὁ λόγος, ἐπαρχίας καὶ ἐθεμελίωσεν ἐπὶ ἐδαφίων βάσεων τὴν εὐδαιμονίαν των. Ἡ Πρωσσία ἐλόγιζε τότε 10,000,000 κατοίκων.

Ὁ Βασιλεὺς ἐτήρησεν ἐτι οὐδὲτερότητα κατὰ τὴν τρίτην κατὰ τῆς Γαλλίας συμμαχίαν, τὴν συνομολογηθεῖσαν τῷ 1805 μετὰ τῶν Ἀγγλίας, Πρωσσίας καὶ Αὐστρίας. Ἀλλ' ἀργότερα τὰ συμβεβηκότα καὶ τὸ συμφέρον τῶν λαῶν του ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ λάβῃ μέρος ἐν τῇ συμμαχίᾳ ταύτῃ. Τῇ 3 Νοεμβρίου 1805 ἀπέστειλε στρατὸν εἰς Φρυγκωνίαν προσφέρον τὴν διαιτησίαν του τοῖς διαμαχομένοις. Μετὰ τὴν μάχην τῆς Ἀουστερλιτς ἢ μετὰ τῶν Γαλλίας καὶ Αὐστρίας συνθήκη ὑπεγράφη, ἀφοῦ πρῶτον ἐκυρώθη ἐν Βιένῃ μετὰ τῶν Γαλλίας καὶ τῆς Πρωσσίας.

Ἡ Πρωσσία καθεῖθε τὸ ἐκλεκτοράτου τοῦ Ἀννόβερ καὶ ἐγένετο οὕτω σημεῖον τῶν προσβολῶν τῆς Ἀγγλίας· οἱ Σουηδοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ἀγῶνος ἕνεκα τῆς θέσεώς

των. Τὰ μέρη εἰρήνευσαν κατὰ τὸν ἐπιόντα Αὐγουστιον.

Ἀρξάμενον διαπραγματεύσεων εἰρήνης μετὰ τῶν Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας, ἡ Πρωσσία ἐθεώρησεν αὐτὴν ἀπαιλουμένην ὡς πρὸς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἀννόβερ· οἱ φόβοι τῆς δὲ ἐπαυξήθησαν ὑπὸ τῆς ἔδρας τῆς Ὀμοσπονδίας τοῦ Ρήνου, ἐπήνεγκον διπλωματικὴν τινα διαμαρτύρησιν, ἢν ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐδέχθη μετ' εὐαρεσκείας, μὴ συγκατανεύσασα οὐδὲ τὰ στρατευματὰ τῆς ν' ἀποσύρῃ ἀπὸ τῆς Γερμανίας. Ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἀφ' ἐνός, καὶ ὁ Πρωσσικὸς, ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῆς βεβιασμένης συμμαχίας τοῦ Σαξωνικοῦ, ἀφ' ἐτέρου, ἐκίνησαν τῇ 9 Ὀβρίου 1806. Αἱ ἐθροπραξίαι ἐστάθησαν κατ' ἀρχὰς ἐπιβλαβεῖς διὰ τὸν Φριδερίκον· τὴν ἐπιούσαν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ του ἐσήμανε τὴν ἀποχώρησιν καὶ ὁ πρίγκηψ Λουδοβίκος τῆς Πρωσσίας ἐφρονεῖθη.

Τῇ 14 αἰ μάχῃ τῆς Ἰένης καὶ Ἀουερσταδίας ἀπεφάσιζαν περὶ τῆς τύχης τοῦ Πρωσσικοῦ στρατοῦ, ὡς καὶ τῆς τῶν μετὰ τῶν Βέσερ καὶ Ἐλβι τόπων. Αἱ σπουδαιότεραι τῶν πόλεων δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀντιστάσι, καὶ τῇ 27 ὁ Ναπολεὼν εἰσῆλθε ῥιζαμβευτικῶς εἰς τὸ Βερολίον.

Κατατεθλιμμένος ὑπὸ τῶν ἀτυχιῶν τούτων, αἰτίνες ἀφῆρουν τὴν πίστιν ἧτις περιέβαλε τὸ Πρωσσικὸν ὄνομα, κατασταθὲν ἐνδοξον ὑπὸ τοῦ Φριδερίκου, ἐγκαταλειμμένον ὑπὸ τῆς Αὐστρίας, καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἀδυνατήσας ὡς ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Πολωνικῶν ἐπαρχιῶν, ὁ Φριδερίκος Γουλιέλμος χωρὶς νὰ ἀποθαρρυνθῇ, ὡχυρώθη ὀπισθεν τοῦ τελευταίου προχώματος τοῦ βασιλείου του, συνεχέντρωσε τὸν στρατὸν εἰς Μεμὲλ καὶ ἐτιμώρησε διὰ δικαίας αὐστηρότητος τοὺς ἐπιλαθόμενους τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεών των.

Συμφώνως μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας ἐπειράθη νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀνατολικὴν Πρωσσίαν· ἀλλὰ συνέπεια τῶν μαχῶν τοῦ Εὐλῶ καὶ τῆς Φριεδλάνδης ἐστάθη ἡ ἐν Τίλιστ εἰρήνη, ὑπογραφθεῖσα τῷ 1807. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ἠναγκασμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐπαρχίας αἰτίνες ἀπ' αἰῶνων ἀπετέλου μέρος τοῦ βασιλείου τῶν Πατέρων του, εἶδε τὸ πλεῖστον τοῦ βασιλείου του ἀπολεσθὲν δι' αὐτὸν καὶ ἐγεύθη πρὸς δε τὴν πικρίαν νὰ ὑποστῇ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν Γαλλικὴν κατοχὴν, ὡς καὶ εἰς ἐκείνα τοῦ κράτους· τὰ μέρη ἄτινα ὁ νικητῆς

ἠδίδκει νὰ μὴ τῷ ἀφαιρέσῃ. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητροπόλιν του ἢ τῷ 1809, καὶ ἔκτοτε βοηθούμενος ὑπὸ τῆς βασιλείσσης Λουϊζίας, περιέμενε μετ' ἀκουράστου ὑπομονῆς νὰ ἐπουλώσῃ τὰς ὑπὸ τοῦ πολέμου ἐπιερχθείσας τῷ κράτει του πληγὰς, καὶ νὰ τακτοποιήσῃ ἐκ νέου τὸ βασίλειον. Ὁ στρατὸς του, ὀρισθεὶς ὑπὸ τοῦ νικητοῦ εἰς 42000 μόνον ἀνδρῶν, ἔλαβε νέαν διοργάνωσιν. Ἐτερον πολιτικὸν Σύνταγμα ἐπέβη ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τὰ δημόσια ἐπανήλθον εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῶν τροχίαν. Ἡ κληρονομικὴ δουλεία καταργεῖτο· ἡ διανομὴ τῶν κτημάτων τοῦ στέμματος ἐπήνεγκε σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Πρὸς ἀντάλλαγμα, τῇ 30 Ὀβρίου 1810, τὰ μοναστηριακὰ κτήματα καὶ ἄλλαι ἐκκλησιαστικαὶ ἰδιοκτησίαι ἐκλήρυσοντο ὡς ἀνήκοντα τῷ Κράτει. Ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις ἐθεμελιώθη ἐκ νέου ἐπὶ ἐδραιωτέρων βάσεων εἰς τὸ πείσμα τῶν δυσχερῶν περιστάσεων· ἡ Ἀκαδημία τοῦ Βερολίνου ἐσυστήθη τῷ 1809 καὶ ἡ τῆς Φρυγκωρτίας, ἐπὶ τοῦ Ὀδερ, μετηνέχθη τῷ 1810 εἰς Βρεσλαύαν.

Τῷ 1808 ὁ Φριδερίκος Γουλιέλμος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης, ἀπῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου εἰς Πετρούπολιν, ἀφ' ὅπου ἐπανεκάμφεν εἰς Κοσνιζβέργην, καὶ τῇ 23 Δεβρίου 1809 εἰσῆλθεν εἰς Βερολίον. Ἡ χαρὰ ἦν ἠσθάνθη εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ λαοῦ, ἐταράχθη ὑπὸ μεγάλης τινὸς συμφορᾶς. Ἡ βασιλίσσα ἀπέθανε μετ' ὀλιγοήμερον ἀρρωστίαν τῇ 10 Ἰουλίου 1810. Ὁ Φριδερίκος Γουλιέλμος, ὡς Χριστιανὸς ὑπομονητικὸς, δὲν κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ φρικαλέου ἀτυχήματος, ὅπερ ἐφάνετο ὅτι θὰ τῷ προξενήσῃ τὸν θάνατον. Ἐκαμε πᾶν τὸ ἐπ' αὐτὸν ὅπως ἀναπληρώσῃ τὰ ἐπιερχθέντα ὑπὸ τοῦ πολέμου κενὰ καὶ ἐπαναγάγῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ Κράτη του, διορθῶν τὴν πολιτικὴν διοίκησιν, τὸ νομισματικὸν σύστημα καὶ τοὺς ἀφορώντας τὴν γεωργίαν νόμους. Διάταγμα τῆς 30 Ὀβρίου 1810 κατήργησε τὸ ἀξίωμα τοῦ Βρανδεμβούργου, τὸ τάγμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλῆμ καὶ τὰς προσόδους αὐτῶν ἤνωσεν ἀπάσας μετὰ τὰ εἰσοδήματα τοῦ Κράτους· τῇ 30 Μαΐου 1812 τὰ ἀρχαῖα ἰπποτικὰ τάγματα ὑπεστηρίχθησαν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τῆς Πρωσσίας, ὧν ὁ βασιλεὺς ἐκλήρυνθη προστάτης.

Κατὰ τὴν ἀδικησίαν τοῦ αὐτοκράτορος τῶν

Γάλλων, τὴν σύζευξίν του δηλονότι, μετὰ τὴν ἐν Βάγγραμ μάχην, μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, ὁ Φρειδερίκος Γουλιέλμος ὑπερεώθη νὰ ὑποκύψῃ, καὶ συνωμολόγησεν ἐν Παρισίοις συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν κατὰ παντός ἐχθροῦ. Οὕτως, ὅτε τὸν Ἰούνιον τοῦ 1812 ἐξεργάσθη ὁ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ῥωσίας πόλεμος, ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας ἐπροθυμοποιήθη νὰ πέμψῃ τῷ Ναπολέοντι ἐπικουρικὸν σῶμα ἐκ 30.000 ἀνδρῶν, ὅπερ ὑπὸ τὸν στρατάρχην Μακδονάδου ἀνέλαβε τὴν πολιορκίαν τῆς Ῥήγας (Riga). Οἱ Ῥῶσοι περιπλακέντες ἐν τῇ ἀπαισίᾳ τῶν Γάλλων ὑπισθοχωρῶσαι, δὲν ἐπέζησαν ὅλοι· οὐχ ἤττον ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Στρατηγὸς Γυόρκ, ἔσωσε τὴν Μεραρχίαν του, ὑπογράφας μετὰ τοῦ Ῥώσου Στρατηγοῦ Διέβιτς συνθήκην οὐδετερότητος διαχωρίσασαν τὴν Πρωσσίαν τῆς Γαλλίας. Ὁ Φρειδερίκος Γουλιέλμος, ἐμέμψατο κατ' ἀρχὰς τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ Στρατηγοῦ· ἀλλ' ἀργότερα τὸν ἠγαρίστησε καὶ τῷ κατέδειξε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ προβιάσμου.

(ἐκλουέτ)

ΕΙΣ ΘΡΗΝΟΣ

Ἐπὶ τοῦ ἀόρου τάφου τοῦ φιλάτου μοι
συμμηλήτου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἀποβιώτατος ἐν Ἀδρ[π]έλει, τῆ 13 Φεβρουαρίου

1871.

asur l'aile de la mort mon âme au Ciel s'envole.»

(LAMARTINE).

Ἀπέπτη τοῦ κόσμου, ὡς ἄνθος ῥωδῶνος
Φυγῶσα ἐντέθεν ψυχὴ προσφιλις,
Θραυσθεὶς ὡς πολυφυλλος, εὐελπις κλώνος,
Οἰκίαις βλαστὸς τρυφερὸς κ' εὐθαλής.

Φρικιώδης τις νόσος, τῶν παιδῶν α,
Ἐπῆλθ' ἐπ' ἐσχάτων σφοδρὰ, ἐμμανής,
Ὡς λιψ φθινοπύρου, ὅπταν σαρώνη
Τῶν δένδρων τὰ φύλλα καὶ τ' ἄνθη τῆς γῆς.

Τίς ἤλπιδε τόσον ἐξίτητος νὰ πύσῃ
Τοῦ ζῆν, εἰς φαιδρὸς, εἰς ἀπτήν νεοσσός,
Καὶ πᾶς, ὡς μελάνυδρος κρήνη, νὰ κλαύσῃ
Χειμάρρους δακρῶν πενθῶν ὀφθαλμῶς;

Τὰς σκέψεις μου φέρω πρὸς Σέ, Κωνσταντίνε!
Ἐνφ' ἡ νεότης σου εὐδ' ὑπὸ γῆν,
Ἐνφ' αἱ ἐλπίδες πετάσασ' ἐκεῖται,
Καλύπτονται φεῦ! ὑπὸ τάφου σιγῆν.

Ὁ ζόφος καλύπτει τὴν λάμπιν ἐκεῖνην,
Τὸ ἄλγος πιέζει τὰ στήθη βαρῶν,
Κι ὡς ἄπελπι κῦμα, καὶ ἄστατον δίνην,
Τῆς λύπης τὸ πένθος ὀργίλον χωρεῖ.

Ἐθραυσθ' ἡ ψιᾶλη, τὸ μῦρον ἐχούθη
Ἦαρ ὦραν εἰς πλείστα; εὐώδεις ὀσμάς,
Τὸ πνεῦμα πεπερόεν πετάσεν ἐκλήθη
Πρὸς τ' ἄνω, θρηνοῦντας ἀφῆσαν ἡμᾶς. . . !

Δὲν ἔπρεπε, φεῦ! ἀνθηρὰ ἡλικία,
Γοσσοῦτον ὀλίγον νὰ λάμπῃ φαιδρὰ,
Κ' εἰς δέκα ἀνοίξουν μόρσιμα ἴα
Τρυφῶσα νὰ θάλλῃ χρυσοῦ, ζωηρὰ!

Ὁ σκώληξ κατέφαγε ταύτης τὰ φύλλα,
Τοῦ κρῖνου τὸ ἴαρ ὡς πρὶν δὲν ἀνοεῖ,
Ἄλλ' ὅπως τὰ ὄμματ' ἀγνά καὶ κωτίλα
Ἀνοίγει σκορπῶν εἰς ζωὴν ἀληθῆ.

Σικὴ ἡ παροῦσα ζωὴ, ματαιότης,
Ἄνίας ἀπαύστου φρικιώδης κλαυθμῶν
Καθ' ἣν ναυαγεῖ ἡ οἰκτρά ἀνθρωπότης
Κατὰ μυριάδων τῆς τύχης κρημνῶν!

Ἐρήμερον φέρουσι τύπον τὰ πάντα,
Χνοῦς, ὄναρ, πομπόλυξ, ἀράχνης ἰστός,
Ἐνφ' ἔνα τῆς ὕλης ἀπλοῦν ἀνδριάντα
παρίσταντ' ἡμῖν αἱ μορφαὶ τοῦ Παντός!

Ἦεν ὅ,τι ὑπάρχει θυμῆρες, ὦρατον,
Ναυάγιον, φεῦ! ἀποβαίνει δεινόν,
Καὶ πᾶν τὸ ἐξέχον εἰς θέληγτρα βέον,
ἀώρως μακραίνει φρικιώδης χειμῶν!

Τοῦ ἔαρος; τ' ἄνθη βραχύτατα ζῶσι,
Παρέρχεται, φθίν' ἡ στιλπνὴ λαμπηδών,
Κι ὀλίγον εἰς κλάδους τῶν δένδρων σκιρτῶσι
Πετώντα τὰ ζεύγη ἐρώντων πτηνῶν!

Ὁ τάφος ἐστὶ τῶν θνησκόντων ἀγκάλῃ,
Ἐνφ' ἡ νεότης ὑπνοῖ γεραρὰ,
Ἐνφ' ὑπεράνω κυπάριστος θάλλει
Πενθοῦσα σ' τὰς αὔρας ἐκεῖ κλαυθμηρὰ!

Ὁ τάφος, ὑστέρη τῶν πόνων γαλήνη,
Καλύπτουσα ὕπνον γλυκὺν καὶ βαθῦν,
Ἄλλ' ὅμως τοῦ νέου ὁ τάφος ὀδύνη . . .
Ὅπταν τοῦ κόσμου ἀκαίρως κληθῆ.

Πρὸς τί ἡ καρδία σπαράσσεται, σῆμοι!
Ὅπταν σιγῶσα βαρέως πενθῆ,
Ὅπταν πεπερόεν; ἡ τάλαινα μνήμη
Τὸ ἴνδαγμα ταύτης ἐνθέρμως ποθῆ;

Ὁ σὺ, ὅστις φεύγων τὰ ἄλγη, τὸν θρῆνον,
Τοῦ κόσμου ἀπέπτης ἐξίτητος μακράν,
Ὡ σὺ, ὁ τὸ πρὶν ὡς τὸ χάριεν κρῖνον
Ἀκμάζων, ἀκούεις φωνὴν γοερᾶν;

Ἀγάλλου ἀθῶον, παμπόθητον πλάσμα!
Εὐφραίνου ἐκεῖ σ' τῶν πράξεων τῆν γῆν,
Ἄενναον ψάλλε κ' εὐφρόσυνον ἔστωμα
Ἐγγὺς σ' τῆς ἀγάπης τὴν θείαν πηγῆν.

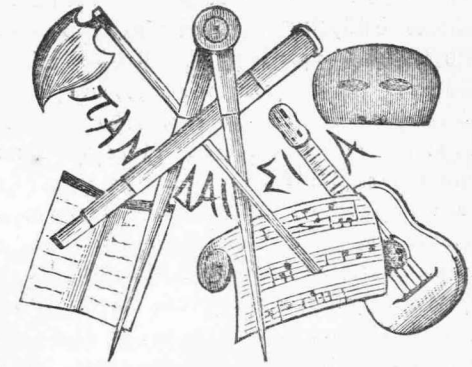
Ὁ φλόγγος ἤχει τῶν ψαλμῶν σου θελξίνους,
Τὸ ὄμα τῆς θείας κι ἀπλέτου χαρᾶς
Κιρναῖται ἡδὺ εἰς κρατήρας πυρίνου,
Ἐν μέσφω χορείας Ἀγγέλων φαιδρᾶς.

Ὡ! εἶθε κ' ἐκ μέσου ζωῆς; μυροβόλου,
Ἐνφ' αὔραν ὀδοῖ οὐρανοῦ ἐντροφῆς,
Κ' ἐγγὺς τῆς σοφίας τοῦ νοῦ τοῦ καθόλου
Προχέεις ἀκτίνας ἡμῖν ἀγλάας.

Σ' τὸν τάφον σου χέων σπονδᾶς ἐκ δακρῶν,
Ὡς ἔσχατον φόρον καρδίας πιστῆς.
Κομίζω σοι δίσμην ἐκ ῥόδων καὶ ἴων
Κ' ἐν ὕστατον «ΧΑΙΡΕ», ψυχὴ προσφιλις!

Ἐν Ἀδρ[π]έλει τῆ 13 Φεβρουαρίου 1871.

I. K. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς αἰτίνας ἐνεργοῦνται ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῶν σιδηροδρόμων, ἀνεκαλύφθησαν παρὰ τὸν κῆπον «Σεράϊ Βουρνοῦ» εὐρύχωρα ὑπόγεια, ἅπερ ὡς ὑποτίθεται ἀνήκον εἰς Βυζαντινὰ κτίρια τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίνου. Ὡσαύτως ἀνευρέθησαν καὶ ἐπιγραφαὶ τινες.

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

* Ἐν Ραιδεστῷ, παραλίφ πόλει τῆς Θράκης, ὦρα; τινὰς ἀπεχρῶση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συνέστη σύλλογος φιλεκαπαιδευτικὸς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Θρακικός». Σκοπὸς τοῦ συλλόγου ἐστὶν ἡ τῶν ἐγγχωρίων διανοητικὴ ἀνάπτυξις.

* * Ἀγγλικὴ τις ἐταιρία ἀπέστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν πράκτορας, ὅπως ἐκζητήσασιν παρὰ τῆς Τουρκικῆς κυβερνήτους τὴν παραχώρησιν κατασκευῆς σιδηροδρόμου ἀπὸ Βασσάρας, μέχρις ἐὸς τῶν λιμένων τῆς μεσογείου. Βραδύτερον ἡ γραμμὴ αὕτη παραταθῆσεται μέχρι Κωνσταντινουπόλεως, τότε δὲ συνενουμένης τῆς ἐν λόγῳ γραμμῆς μετὰ τῶν Αὐστριακῶν σιδηροδρόμων, θέλει καταστῆ εὐκολοτάτη ἡ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως μέχρι Λονδίνου μετάβασις διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

* Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ ἡμερησίου Τηλεγράφου ὑπολογίζεται τὴν ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως προξενηθεῖσαν ἐν Παρισίοις ὕλικὴν ζημίαν εἰς 34 ἑκατομμύρια καθ' ἡμέραν, ἐπομένως εἰς πλείονα τῶν διςχιλίων ἑκατομμυρίων διὰ τὴν παρελθοῦσαν διμησίαν. Ὁ ἀνὰ 2 φράγκα ἡμερήσιος μισθός, 150,00 φρ. ὁ ἀνὰ 50 ἑκατοστά μισθός τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν τῶν ἐθνοφυλά-

κων, 75,000· αὶ δαπάναι καὶ τὰ ἐρόδια τοῦ πολέμου, 500,000· ἡ ζημία ἐνεκεν ἀργίας, 300,000 ἐργατῶν πρὸς 6 φρ. 1,800,000 (ἢ 500,000 μετὰ τὴν ἀφαιρεσίν τοῦ μισθοῦ τῆς ἐθνοφυλακῆς)· αὶ ζημίαι τῶν ἐργοδοτῶν 600,000 καὶ αὶ τῶν κατασκευαζόντων τὰ λεγόμενα παρισιανὰ εἶδη 2 1/2 ἑκατομμύρια· ἡ γενικὴ ζημία τοῦ ἐμπορίου 10,000,000. Ἐνεκεν τῆς Ἐπαναστάσεως, 800,000 ψυχῶν ζημιοῦνται· οἱ μὲν πωλοῦντες, τὰ ἐδώδιμα 2,400,000· οἱ δὲ ἐργοποιοῦντες τῶν ὑρασμάτων ἐπίσης, 2,080,000· οἱ ἀπόντες ἐπαρτιῶται καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ ἤθελον δαπανῆσαι 9,000,000, παρεκτὸς, 2,000,000 εἰς ἐνοίκια. Ὁ ἐν Βερσαλίᾳ, στρατὸς κηρυχθέντι 3,000,000· ἐν συνόλῳ 34.275,000. Τίς δὲ ἐμπνεῖ νὰ ὑπολογισθῇ τὰς ἡθικὰς καὶ ὕλικὰς ζημίας, αἵτινες ἐπὶ μὲν τοῦ παρόντος, δὲν καταφθίνονται, θὰ ἐπιδράμωσι δ' ὅσον οὕτω λίαν ἀπικισίως εἰς τὴν καθόλου εὐημερίαν τῆς Γαλλίας;

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Τὸ ἐν Κυθωνίᾳ ἀρτισύστατον ἀναγνώστη· ριον «Αἱ Κυθωνίαι» ἐκδίδει ἰδίαις δαπάναις καὶ πρὸς ὄφελος ἴδιον, τὸν «Χαρικλέα» σπουδαῖον καὶ τερπνότατον ἅμα σύγγραμμα τοῦ ἐσχατῶς ἀποβιώσαντος διαστήματι γερμανοῦ Ἀδολφου Βέικερ, μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἀριστομένους Σταυρίδου, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Τὸ πόνημα τοῦτο ἐν ᾧ περιγράφονται μετὰ πολλῆς ἀκριθείας καὶ χάριτος εἰκόνας καὶ σκιναὶ ἀρχαίων τῆς Ἑλλάδος ἡθῶν καὶ ἐθίμων, συνιστῶμεν θερμῶς τοῖς ἀναγνώττις μας, τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἱερὸς εἶναι καὶ ὑψηλὸς ὁ τοῦ ἐν Κυθωνίαις ἀναγνώστηρίου σκοπός. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ γραφεῖω.

* * Ἐξεδόθη ἐν τῷ ἡμετέρῳ τυπογραφεῖω «Ἠ Ἀκρόπολις», ποίημα ἐπικόν τοῦ Κ. Ἰωάννου Καμπουρόγλου, ἐπαινετὸν κατὰ τὸν περὶ τὸν Βρυττανικὸν διαγωνισμόν.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ΚΓ' φυλλαδίου αἰτήματος.

Ἄ-σπασμός.

Τὴν ἄνω λύσιν ἐπεμψαν ἡμῖν ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κύριος Βέργος καὶ ὁ ἐκ Γυθείου κύριος Ψενάκης.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ΚΓ' φυλλαδίου ἐστάλη ἡμῖν ἡ λύσις ταῦ ἐν τῷ ΚΒ' γρίφου, καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου Γ. Μακρῆ Κωνσταντάτου ἐκ Κεραικῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ ὄλον μου τὸ ἀπαντᾶς εἰς ὄλων μας τὰς ὄψεις.

Ἄν δὲ τὸ πρῶτον γράμμα μου θελήσῃς ν' ἀποκόψῃς,

Τότε εἰς δένδρον εὐκαρπον ἐμὲ θὰ μεταβάλλῃς.

Τὸ τρίτον δὲ καὶ δεύτερον ἐάν μοι ἀποβάλλῃς,

Θὰ γίνω τι εὐάρεστον, λαμπρῶς εὐωδιάζον,

Μὲ νέους καὶ νεάνιδας αἰείποτε συγχάζον.